

Giới thiệu Ru Ta Một Đời Quên Lãng

Ru ta một đời quên lãng - Đã hoàn - Zoe

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Sáu năm trước, Diệu Kỳ ly dị người chồng tệ bạc của mình, dắt theo đứa con gái bé bỏng Nhã Nhã chỉ mới bốn tuổi, cùng với một vali và không đồng xu dính túi, bỏ đi. Lạc lõng giữa thành phố phù hoa trắng lè, cô chưa từng một lần để mình bị chìm sâu dưới bề của số phận, mà luôn đấu tranh hết mình để vươn lên, vươn lên cao hơn nữa.

Diệu Kỳ trở thành người trực điện thoại của một trung tâm mỹ phẩm, có một căn hộ nhỏ mà ngăn nắp cùng với những đồng nghiệp tốt bụng và cô con gái xinh xắn. Đỗ Phi đã như là một người em trai của cô. Người phụ nữ năm ấy bị vút ra đường, bây giờ đã có chỗ đứng, và sống thật hạnh phúc cuộc sống của chính mình.

Cô luôn tự hứa rằng sẽ không bao giờ quay lại căn nhà ấy, với gia đình nhà chồng khắc nghiệt và tàn nhẫn, khi cô bỏ đi cũng chẳng nói nửa lời, cũng kiên quyết không cho Nhã Nhã tiếp xúc với người cha tệ hại của cô bé. Mặc dù những thắc mắc ngáy ngồ của đứa trẻ con không hiểu chuyện làm cô tổn thương, cô hiểu và cô sẽ không bao giờ quên được quá khứ đau đớn của chính mình.

Mặc dù có trái tim vụn vỡ như vậy, liệu Diệu Kỳ có thể mở lòng ra một lần nữa, để đổi lấy cơ hội có được một hạnh phúc mới, vẹn toàn hơn hay không? Hay cô sẽ mãi cô độc như con thú luôn nằm liềm vết thương một mình, từ chối tình yêu chân thành của một người đàn ông đã xao huyền vì cô?

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sáng Đi Làm; Đi Chơi; Rồi Về Ngủ

Từ khi li hôn chồng đã ba năm, cô, Diệu Kỳ từ lâu đã trở thành một người phụ nữ cứng cỏi đầy bản lĩnh. Con gái cô năm nay mười tuổi tức chồng cô đã bỏ rơi con gái mình đã sáu năm rồi, gã đàn ông tồi tệ ấy từ lâu cô đã xem như không tồn tại dù có tiệc cũng chỉ tiệc tuổi xuân của cô đã dành cho một người không xứng đáng.

"Nhã Nhã ơi, con gái chúng ta trễ rồi đấy "

"mẹ ơi mẹ ơi con ra rồi nè " cô bé khoảng chừng đứng tới eo cô lí nhí chạy từ phòng ra với đôi chân nhỏ xinh, hôm nay bé mặc đầm hồng phấn có thêu hello kitty trên tóc có thắt bím kẹp nơ trong rất đáng yêu, nhiều người hỏi có phải cô bé là con lai không sao lại có nước da trắng ngần với mái tóc thì nâu sậm như vậy.

"thật ra bố của con bé chỉ là một tên đáng bỏ đi thôi " câu trả lời của cô luôn chỉ có thế.

"Nhã Nhã ngoan mẹ đưa con đi học rồi mẹ đi làm lát chiều sẽ có anh Đỗ Phi đến đón con về được không "

"Oaaaa anh Đỗ Phi đón là sẽ được uống sen tắc đường " cô bé hai mắt long lanh vui sướng reo lên

"con bé ngốc này, uống mãi sẽ viêm họng "

Đưa con vào trường xong cô lại chạy đến chỗ làm, cô làm nhân viên trực ca gọi của khu thương mại mỹ phẩm nổi tiếng trong thành phố

"alo vâng chị đặt một cây bút vẽ mắt của NYX và một son MAC phải không ạ...dạ được ạ...dạ vâng thưa quý khách"

Một ly đá chanh đặt trước mặt cô " bà chị à nghỉ tay uống chút chứ, khách hàng có biến mất đâu mà vội " anh chàng Đỗ Phi vui tính lại đùa cô, tên này nhỏ hơn cô năm tuổi lại có suy nghĩ hết một ông già tám mươi bản tính hiền lành lại cực kì hiểu chuyện tử tế, thật sự cô xem cậu ta như em trai của mình

"rời rồi cảm ơn em, chiều nay đón Nhã Nhã giúp chị nhé "

"bé yêu để em lo giờ mua cơm trưa chị em mình ăn ok " tên nhóc của năng lượng này...

"à chị Diệu Kỳ buổi sáng có người đàn ông đặt hàng chai gel vuốt tóc, em chưa kịp trả lời lát chị làm giúp em nhé em tranh thủ tạt ngang mua đồ gửi về quê cho mẹ "

"ok để ăn xong chị làm "

Khu trung tâm thương mại buổi trưa thường ít người đa phần mọi người thường tập trung buổi tối hoặc cuối tuần, đó là khoảng thời gian nhộn nhịp nhất

" alo anh đặt gel vuốt tóc phải không ạ "

" cô có thể tư vấn giúp tôi loại nào tốt không "

" vâng được chứ ạ, thường thì ở chỗ chúng tôi khách hàng hay mua Tigi Bed Head nhưng tôi thấy Davines Strong Hold Cream cũng tốt lắm " cô chuyện nghiệp giới thiệu từng sản phẩm cho anh ta, giọng nói trầm khề vang lên

" được lấy cho tôi loại đó, bên cô có giao hàng mà phải không "

" vâng xin lỗi anh nhiều do giờ là giờ nghỉ trưa muốn giao thì chiều tôi mới mang xuống bộ phận ship được, nếu ở nhà chờ ít nhất ba ngày anh sẽ nhận được " người đàn ông im lặng một hồi

" được, chiều nay tôi đến chỗ cô "

" vâng vậy cảm ơn anh nhé "

Thảm thoát đã bốn giờ chiều, Đỗ Phi cùng Nhã Nhã nắm tay nhau tung tăng đến chỗ cô, đúng thật trên tay cô bé đang cầm ly sen tắc đường uống ngon lành

" cậu lại chiều con tôi rồi, trẻ con uống nhiều sẽ viêm họng đấy "

" lâu lâu thôi tý à, bình thường em sẽ mua bánh cho bé thôi. Phải không Nhã Nhã ngoan "

" dạ phải anh Đỗ Phi thật tốt " cô bé cười rạng rỡ đến không thấy mặt trời, nếu nói thành công nhất của cô đối với cuộc đời này là gì thì đó chính là sinh ra được Nhã Nhã bé bỏng của cô

" tôi tôi lấy gel vuốt tóc " một thân tây trang cao lớn bước vào cửa hàng, trên người mặc bộ sơ mi khá thoải mái với vài cúc không gài, nhìn từ xa anh ta chính là mẫu đàn ông phóng khoáng dư giả

" của anh đây, xin lỗi vì đã tốn thời gian của anh đến đây "

" không sao, cảm ơn " lúc thanh toán xong anh ta nhìn xuống Nhã Nhã bé con này có đôi mắt sáng ngời hết như người phụ nữ bên cạnh, có phải không hai người là chị em?

" cô bé đáng yêu quá " anh cúi xuống nhìn cô bé đang mỉm cười với mình, bé con hiểu được anh đang thích nó nên rất lạnh lẽ " chào chú "

" cảm ơn anh đây là con gái tôi "

" con gái? " trong cô trẻ thế mà anh còn tưởng hai người là chị em

" đúng đúng bà chị tôi trẻ đẹp quá phải không " Đỗ Phi tự hào ra mặt còn Diệp Kỳ thì ngượng chín mặt rồi

Tên nhóc này lát biết tay cô

" cô nhóc rất dễ thương, cô cũng rất đẹp " người đàn ông tặng cô lời khen sau đó xoa đầu Nhã Nhã rồi rời cửa tiệm để lại hai con người đứng nhìn ngây ngốc

" sao bà chị, tỷ muốn hỏi xuân không " lúc này Đỗ Phi mới gác tay lên vai cô trêu ghẹo, liền bị cô hút tay vào ngực

" hỏi gì mà hỏi này nhé chị chưa tính em lúc này dám trước mặt khách chăm chọc chị " lúc này không phải vì anh ta là khách hàng cần giữ lịch sự, cô sớm trốn vào nhà vệ sinh lâu rồi

" haizz bà chị à chị đẹp thì nói đẹp thôi mà nhìn xem người lúc này cũng đẹp trai lắm "

" kệ người ta đi cậu chú ý làm gì, thôi thôi đàn ông bỏ bớt đi, nào đi thôi đi làm việc lát tan ca có hẹn với Diệu Vy và Lý Vân "

" sao có Lý Vân à vậy nhanh thôi làm việc mau chút " nghe tên Lý Vân anh chàng lại gấp gấp rồi, lâu quá không gặp người trong mộng còn gì

Về đến nhà cũng đã chín giờ tối, hôm nay đám người Đỗ Phi Diệu Nhi rủ đi ăn khuya nhưng cô từ chối bảo dịp tối, hôm nay không hiểu sao cô khá nhức mòi

" tối rồi nào con gái nấu nước nóng mẹ tắm cho con rồi đi ngủ nhé "

" dạ mẹ "

Căn nhà này cô thuê cũng được ba tháng rồi nó không lớn nhưng lại rất thoải mái ngăn nắp. Có hai phòng dành cho cô và Nhã Nhã, sau khi tắm cho bé xong giờ cô đọc truyện cho con nghe

" mẹ ơi chú lúc chiều thật đẹp thật hiền " cô bé nhìn lên trần nhà khẽ lẩm bẩm

" chú lúc chiều ấy à, ừm thật sự cũng khá đẹp " anh ta còn có nụ cười rất hiền nữa

" ước gì chú ấy là bố của Nhã Nhã " cô bé ngơ ngác nhìn trần nhà nói, nó không có ba nay đã mấy năm rồi? Mẹ nói bố không cần mẹ nữa nên Nhã Nhã và mẹ nên bỏ đi, nhưng bé mỗi ngày thấy bạn bè được bố mẹ đưa đón cũng ước mong có một người bố như thế

" làm sao bằng anh Đỗ Phi của con đúng không " thấy con gái buồn cô cũng đau lòng theo nhưng nếu để cô quay về với chồng cũ, cô ngần ngại lần không muốn. Kiếp sống như tù đầy ganh ghét của bên nhà chồng hết như địa ngục, cô bây giờ vẫn còn nhớ rõ khoảnh khắc hai mẹ con cô xách hành lý không một xu dính túi bước ra khỏi nhà, bọn họ cũng không níu lại. Giữa chốn đô thị sa hoa đầy rẫy lạ lẫm, phải khó khăn cỡ nào mẹ con cô mới chống chọi được, những ngày tháng ấy mãi sau này cô cũng sẽ không quên.

" mẹ nói đúng, anh Đỗ Phi vẫn tốt hơn " cô bé nghĩ ngợi mỗi ngày đều là anh Đỗ Phi với mẹ lo cho bé, ba gì gì đó một chút cũng không quan tâm cô bé cũng không cần ba nữa.

Thấy con gái bình thường cô mới thờ phào " Nhã Nhã ngoan ngủ đi nào sáng mai tới lớp học những điều mới rồi về kể với mẹ nhé "

" dạ "

Tối khi Nhã Nhã ngủ thật ngon cô mới nhẹ nhàng dịch người xuống giường, hôn lên mái tóc con thơ cô nhìn ra cửa sổ. Đêm nay trăng tròn sáng ngời, những ngôi sao sáng ngoài kia đẹp hết như mắt con cô khi mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Em Tên Gì

Loay hoay đó mà đã tới cuối tháng, tiền lương kì này cô định sẽ dẫn Nhã Nhã mua váy mới xong rồi đi khu vui chơi, cô và con gái cần một ngày nghỉ phép thật thoải mái.

" Nhã Nhã cuối tuần này mẹ con mình đi chơi nhé, mẹ dẫn con đi mua váy mới "

" ô mình đi chơi ạ " kẹp chiếc nơ bướm nhỏ xinh, cô nhóc mặc bộ đầm trắng ung dung vuốt tóc

" ừm, còn mua kẹo cho con nữa " cô luôn muốn con cô thật vui vẻ

" dạ mẹ " cô bé cười híp mắt, đã lâu rồi hai mẹ con không đi chơi

" ok giờ đi học nào "...

" chị Diệp Kì, trưa nay chị muốn ăn gì "

" Đỗ Phi hình như com gà mới khai trương kế bên cũng được lắm "

" ok hai phần nhé " cậu nhóc này là sinh viên đại học rảnh giờ lại ra đây làm thêm, tính tình giỏi ngoan hiền lành điều làm cô quý ở tên này là sự chu đáo hết như một người đàn ông dạn dày.

" alo xin chào quý khách, quý khách cần mua sản phẩm gì ạ "

" là tôi, hôm nay tôi muốn đặt dao cạo râu " là người đàn ông mấy tuần trước mua gel vuốt tóc, từ hôm ấy đến giờ hầu như anh ta đã trở thành khách quen của cửa hàng, lúc gọi đặt dầu gội đầu khi thì đặt sữa tắm, không thì sữa rửa mặt. Đàn ông bây giờ hiếm ai biết chăm sóc bản thân mình như thế.

" anh lấy loại gì ạ " cô như không còn xa lạ khi tiếp anh ta, vậy cũng tốt như thế nghĩa là anh ta hài lòng với sản phẩm cửa hàng của cô

" lấy cho tôi loại tốt nhất "

" chiều nay anh tới lấy phải không ạ " không cần ship tận nhà, mấy tuần nay đặt sản phẩm đều tự mình đến lấy, cô mới đầu còn tưởng nhà anh gần nhưng khi nói ra mới biết chạy đến cũng mất khoảng ba mươi phút, người đàn ông này cũng siêng năng nhỉ

" đúng " giọng người đàn ông trầm ổn lại đâu đó lộ ra chút nhu hòa.

Lúc Diệp Kỳ vừa từ nhà vệ sinh ra thì Lâm Hiểu cũng tới, hôm nay anh mặc áo sơ mi xanh nhạt phối với quần âu được ủi thẳng tắp đáng người anh cao nhỉnh có chút thoải mái nhưng vẫn có sự thu hút đặc biệt

" ô chào anh, sản phẩm của anh đây "

" cảm ơn cô " người đàn ông cầm món đồ trên tay mắt vẫn hướng về Diệp Kỳ mà quan sát, cô gái này tuy là gái một con nhưng tướng tá thon thả đến mức mạnh, mái tóc dài thả mượt trên vai nhìn gần cô có chút mặn mà của phụ nữ hiện đại lại có sự quyến rũ của nét thanh xuân vẫn chưa vơi hết đi.

" anh còn cần gì nữa không ạ " Diệp Kỳ thấy Lâm Hiểu vẫn chưa đi cũng không thấy làm lạ, thường anh ta sẽ nán lại để chọn thêm vài món đồ, nhưng dù sao cô cũng không ngờ được lời anh ta sắp nói

" em tên gì "

Người đàn ông cao lớn đứng trước mặt cô kiên định hỏi tên, trong lời nói lại nhu thuận như làn gió khiến Diệp Kỳ bị đứng hình, người đàn ông này mỗi khi tới đây mua đồ đều mang về phong trần trầm tĩnh, lúc thanh toán không bao giờ quên lời cảm ơn tới cô khi có con cô ở đây sẽ nhận không được mà nửa quỳ nửa ngồi nói chuyện với con cô một lát, nhìn dáng ngồi lúc anh nói chuyện với Nhã Nhã có cái gì đó rất thân quen, làm cho cô rất dễ chịu có chút gì đó như bạn bè, có chút gì đó giống anh em hay thậm chí là...cha con.

" hà...à sao ạ! " thật xấu hổ đứng gần anh ta chút thôi cô đã đỏ mặt rồi

" tôi hỏi em tên gì " Lâm Hiểu vẫn áp chế cảm xúc muốn cười, không ngờ lúc cô lắp bắp lại đáng yêu như thế

" a tôi là Diệp Kỳ " người đàn ông này lúc đứng gần khí thế đúng là dễ làm người ta căng thẳng mà

" gọi tôi Lâm Hiểu, rất mong được làm bạn với em " người đàn ông lời nói và hành động đều nhẹ nhàng như làn nước, chậm rãi đưa tay lên muốn bắt tay cô

" vâng, cảm ơn anh rất vui được biết anh " cô bắt tay với anh, ôi cái không khí này sao giống lần đầu đi xem mắt quá vậy, cô không phải đã qua cái thời còn e ngại quyến luyến rồi hay sao

" cháu bé hôm trước là con gái em? "

" vâng " có gì lạ sao

" con bé rất đáng yêu, lần sau lúc đến mua đồ tôi có thể mang chút quà cho con bé không " trong giọng nói của Lâm Hiểu có biết bao là ngọt ngào

" a, không cần làm phiền anh đâu ạ thật ngại lắm " không quen thân với người ta à thì đúng là có nói chuyện qua vài lần nhưng mới như vậy mà đã nhận quà rồi, nghĩ thế nào vẫn không tốt lắm

" con gái em mấy hôm trước đã làm tôi thấy rất có cảm tình, đừng ngại vì tôi thích trẻ con thôi " người đàn ông dùng giọng trầm ổn nói cho cô hiểu, chính anh cũng sợ cô sẽ hiểu lầm mà e ngại

" thật tốt khi Nhã Nhã không gây rắc rối cho anh, cảm ơn vì đã nhớ đến nó " nói đến đây cô lại thấy buồn cười, ngay cả một người không thân không quen ở ngoài đường còn quan tâm đến Nhã Nhã như vậy, nhưng tên đàn ông kia thân là cha ruột mà từ khi mẹ con cô bỏ đi không có lấy một cuộc điện thoại hay tin nhắn hỏi thăm đến con bé, cuộc đời thật đáng hờn.

" không gì, tạm biệt cô khi khác gặp " người đàn ông nói xong thì đi mất

" cảm ơn anh " cô cúi đầu chào, chờ tới khi Lâm Hiểu đã đi khỏi

Thật ra trong cuộc sống có rất nhiều thứ bất ngờ, hôm nay bạn đang hạnh phúc bạn cảm giác như bạn không cần gì hơn nữa, những thứ trước mắt bạn lúc ấy đã là quá đủ rồi. Thế nhưng bỗng chốc những niềm vui ấy như quả bóng bay, nhanh chóng vỡ tan tành chỉ còn lại những tàn dư. Lúc ấy nhân tình thế thái đối với bạn cũng không còn quan trọng nữa, Diệp Kỳ cảm thấy may mắn khi vẫn còn Nhã Nhã, con bé là tất cả đối với cô. Giây phút tòa án phán quyết quyền nuôi con thuộc về cô, cô đã khóc rất nhiều, khóc vì giành lại được Nhã Nhã nhưng cô khóc cũng vì lúc ấy cô biết cuộc đời của cô với chồng cũ đã vỡ nát. Sẽ không còn những vui vẻ hạnh phúc khi xưa nữa, ngay phút giây chồng cô tát cô mẹ chồng cô đánh cô rồi tới lúc mẹ con cô không chịu nổi mà xếp hàng lí ra đi, những người ấy, hình ảnh căn nhà vui tươi đầy ắp những tiếng cười những tiếng trẻ thơ hôm nào đã chấm dứt, niềm hạnh phúc đã vỡ tan nay chỉ còn lại tình yêu giữa mẹ con cô, vì Nhã Nhã nên cô phải cố gắng, quyết không để bản thân cùng con gái phải chịu khổ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Người Đàn Ông Như Hoa Trôi

Đầu thu lá phong rơi vàng đường, hai mẹ con Diệp Kì dạo lòng vòng ở khu vui chơi hôm nay Nhã Nhã rất vui, con bé đòi ăn đủ thứ đồ ngọt và kẹo bánh Diệp Kì thấy lâu lắm con mới ăn một lần nên cũng không phản đối.

"xin chào " xa xa cô thấy Lâm Hiểu, anh ta đang làm gì ở đây nhỉ, người như anh ta không thể nào cuối tuần rảnh mà chọn đi khu vui chơi được

" chào em, tôi đến trả lại bạn áo khoác trùng hợp cô ấy và con cũng ở đây " hẳn là trùng hợp đi?

" vậy cô ấy đâu rồi, chúng ta đi chung cho vui " kì này tới Lâm Hiểu đứng hình, mua đồ ở chỗ cô nhiều lần khó khăn lắm mới nghe được cô và con gái đi chơi, đã cắt công đến chỗ này từ sớm chờ cô

" cô ấy vừa nãy liền về rồi " lí do không thỏa đáng chút nào, kệ vậy có vấn hơn bị cô phát hiện

" chú ơi chúng ta đi chơi chung đi " Nhã Nhã đặc biệt có cảm tình với người đàn ông này, thái độ dịu dàng cùng hòa nhã lúc anh nói chuyện với bé làm em rất mến anh

" đúng đó anh muốn đi chung không " Diệp Kì vì thân thiện và thấy con gái không xa lạ với anh nên cũng muốn anh đi chung cho vui

" được! "

Lúc về nhà Nhã Nhã đang ngủ gục trên vai Lâm Hiểu hôm nay bé con chơi thật sự vui vẻ, miệng lúc nào cũng cười tươi, hết đu quay lại qua cầu trượt sau đó đòi chơi vòng xoay ngựa gỗ chưa thỏa mãn liền muốn đi xe điện, anh bế bé trên vai bây giờ đang vì mệt mà ngủ say vừa đi vừa vỗ nhẹ lưng để bé dễ ngủ còn Diệp Kì thì đi bên cạnh anh, hôm nay cô và con rất vui vẻ người bên ngoài không biết sẽ tưởng ba người họ là một gia đình đang cùng nhau đi chơi cuối tuần, buổi tối được chiếu sáng bởi những đèn đường trên khu phố phản chiếu ba hình bóng đồ dài trên đường đi, nhìn thật hài hòa.

" cảm ơn anh rất nhiều vì hôm nay, Nhã Nhã từ lâu đã không được vui như thế " hay nói chính xác hơn đã từ lâu Nhã Nhã không được nếm trải cảm giác gia đình hạnh phúc như thế

" không gì, hôm nay tôi cũng rất vui " anh xoa đầu bé con cùng mỉm cười với cô, người phụ nữ mạnh mẽ này làm anh thật tò mò muốn biết cuộc sống cùng quá khứ của cô, hẳn là cô đã rất khổ sở

" à xin thứ lỗi cho tôi tò mò, bố Nhã Nhã đâu rồi " anh không hay quan tâm quá mức vấn đề cuộc sống của một ai đó, đặc biệt là người lạ nhưng ở Diệp Kì anh vẫn thấy có cái gì đó len lỏi sâu trong lòng, bỗng chốc muốn tìm hiểu cô nhiều hơn lại muốn được che chở cho cô

" anh ta là một người tồi tệ " cô vừa nói vừa cười khổ, nhớ lại khoảng thời gian đó cô thật hối hận vì kết hôn với người đàn ông tệ bạc ấy

" em chịu khổ rồi " anh một tay bế Nhã Nhã tay kia bắt giắc đưa lên vai cô vỗ nhẹ tỏ ý an ủi cùng đồng cảm anh cũng là đàn ông chắc chắn sẽ phần nào đoán được Diệp Kì đã xảy ra chuyện gì, một bà mẹ đơn thân như cô chỉ có thể vì chồng ngoại tình hoặc bị gia đình bên ấy đối xử không tốt nên uất ức, khi đó mắt Diệp Kì hơi cay cay

" không gì đâu, ai cũng có lúc khó khăn mà quan trọng tôi nhìn nhận nó ra sao " cô nén cho mình không xúc động cười trả lời anh, đã bao năm gồng mình cứng rắn rồi sao giờ cô lại muốn được một lần yếu đuối chứ

" em rất mạnh mẽ, Diệp Kì " anh là người không giỏi an ủi người khác, đối với cô anh muốn ôm cô vào lòng sau đó muốn tự tay dắt cô qua những giông bão sau này, nghĩ đến đoạn anh lại đưa tay lên xoa đầu cô

" tôi còn nhớ lúc Nhã Nhã còn rất nhỏ, anh ấy đã không thường xuyên về nhà tôi gọi điện một là tắt máy không thì chỉ trả lời qua loa " cô nắm chặt tay " anh biết không, lúc con bé nói được bập bẹ từ ba ba, tôi đã gấp rút gọi cho anh ta muốn anh ta nghe rõ con đang nói chuyện, con đang kêu tên anh...vậy mà trước sau anh vẫn khóa máy thả chết dí trong sòng bạc còn hơn là quan tâm đến con "

Cô nắm tay đút vào túi quần, nhin không để nước mắt rơi cô không dám kể tiếp khoảng thời gian cô cùng con dọn về nhà chồng rồi lại bị bên ấy gây khó dễ đến mức lại cùng con bỏ đi, còn những khó khăn sau đó những khó khăn nơi thành phố xa lạ này, cô thật không dám kể vì sợ một khi đã kể cô sẽ không nhìn được mà khóc toáng lên. Nghĩ đến đây cô tự hỏi bản thân, đã bao lâu rồi cô chưa từng rơi nước mắt? Có phải trong đêm mưa cô chạy đi mua sữa cho con cô không? Hay là đêm mà chồng cô tát cô? Nếu không phải thì là ngày mà mẹ chồng quật cây lên người cô chẳng? Còn rất nhiều rất nhiều những điều đau thương khác, Diệp Kì cô bỗng từ lúc nào mà trở nên mạnh mẽ như vậy?

" Diệp Kì, em không cần chịu khổ nữa có tôi sẽ cùng em trải qua hết tất cả " anh thấy Diệp Kì xúc động liền choàng vai đem cô cùng Nhã Nhã ôm vào lòng, hành động nhẹ nhàng đều không làm thức giấc bé con đang ngủ trên vai anh

" cảm ơn anh " Diệp Kì không biết cô và anh giờ là đang ở quan hệ gì, cô chỉ biết đêm nay cô rất vui nhưng cũng rất buồn, anh giống như một cơn mưa rào ủa đến tưới mát cho khung cảnh khô cằn trong lòng cô, tựa như một cơn gió thổi mát cho vết thương nơi quá khứ tưởng chừng như không thể khâu vá nỗi người đàn ông nhẹ nhàng mà sâu lắng như hoa trôi trên nước này lại làm cô rất muốn tựa vào anh, Diệp Kì trong khoảnh khắc thật muốn ôm chặt

anh

" cảm ơn anh vì đã hiểu cho tôi " nghĩ đến cô vòng tay ôm anh, trong cái ôm này cô đã rơi nước mắt, không phải khóc một cách ồn ào phát tiết, cô đang thầm cảm ơn vì hôm nay sau bao ngày nín nhịn, cô đã được chia sẻ tâm sự với anh, mặc dù anh và cô biết nhau chưa bao lâu, tại sao một người không thân thuộc lại hiểu cho cô lại lắng nghe cô nói? Thế giới còn biết bao điều lạ nữa đây, đêm nay trăng trên trời thật sáng phản chiếu dưới ánh đèn là hình ảnh ba người đang choàng tay nhau, giống hệt một gia đình hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đồi Quên Lãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Vì Cô Mà Chuẩn Bị Tất Cả

Từ đêm đi chơi hôm ấy đến nay cũng đã ba tháng, mối quan hệ của Diệp Kì cùng Lâm Hiên cũng vì lúc ấy mà tiến xa hơn. Cô và anh hay đi chơi cùng Nhã Nhã lúc cuối tuần, khi có ai hỏi anh Nhã Nhã là gì thì anh ngay tức khắc trả lời " đó là con gái tôi " điều ấy làm Diệp Kì mỉm cười, cô và anh không ai nói rõ mối quan hệ với đối phương là gì, họ chỉ lấy hành động thay cho lời nói. Khi cô tan làm anh sẽ tới đón cô, còn cô lúc làm việc xong thảnh thơi sẽ gọi anh nói chuyện, anh nói nhớ cô và cô cũng như vậy

" mẹ ơi con về rồi " Nhã Nhã nhảy lên ôm cô, hôm nay Đỗ Phi không cần đón Nhã Nhã vì từ lúc nào chuyện ấy đã nhường lại cho Lâm Hiên, anh đón cô về rồi mua thức ăn trưa cho cô. Đỗ Phi bên kia thì vui thầm trong lòng vì cuối cùng bà chị của cậu ta cũng tìm được bến đỗ tốt, quá khứ không vui kia, thôi hãy để nó trôi qua với thời gian

" nhóc kia bây giờ có ba ba rồi không cần anh Đỗ Phi nữa sao " Đỗ Phi dang tay ra cô bé nhanh chóng chạy vào lòng anh dụi dụi gương mặt nhỏ

" ba ba thật tốt anh Đỗ Phi cũng rất tốt " Đỗ Phi mỉm cười hiền hòa xoa đầu bé, bé con này dù bị bỏ ruột lạnh nhạt từ nhỏ nhưng lại hết sức lễ phép, đều nhờ Diệp Kì bù đắp cho em tình cha

" Đỗ Phi, cơm của cậu " Lâm Hiên đưa phần cơm cho cậu ta, đối với cậu con trai này Lâm Hiên rất miễn lúc anh không ở đây đều nhờ cậu chăm sóc mẹ con Diệp Kì

" cảm ơn nhé anh Lâm Hiên, mua cho tý tý còn mua cho em có làm phiền anh không " cậu lúc trước không biết còn tưởng Lâm Hiên rất lạnh nhạt, bây giờ mới biết anh không lạnh lùng mà còn rất chu đáo nữa

" không sao đừng khách sáo "

" Lâm Hiên anh ăn gì chưa đấy " cô sợ anh bận rộn còn lo cho mẹ con cô mà bỏ bữa

" em đừng lo anh đã ăn ở công ty rồi " Diệp Kì là một người rất quan tâm đến mọi thứ, điểm này làm anh rất thích ở cô

" ba ba, cuối tuần chúng ta đi đâu chơi " Nhã Nhã được anh bế lên cao, cô bé vòng tay vừa choàng cổ vừa hôn lên má anh

" Nhã Nhã muốn đi đâu, ba ba liền đưa con đi " anh vuốt nhẹ mái tóc con, anh cực kì yêu thương đứa trẻ này, đối với anh cô bé đã chịu nhiều uất ức, đạo lý con chung con riêng gì đó anh sớm đã không quan tâm tới

" cuối tuần này anh không bận sao " cô thật sự sợ làm phiền anh, dù gì mỗi ngày anh cũng đã lo cho mẹ con cô rất tử tế, sợ lại phiền anh thêm thì như vậy không tốt chút nào

" cuối tuần anh bàn giao cho quản lý, việc còn lại là đi chơi với con và em "

" cảm ơn anh "

Đêm xuống Diệp Kì cho Nhã Nhã ngủ xong còn bản thân thì không tài nào ngủ được nhận được tin nhắn chúc ngủ ngon của Lâm Hiên mặt cô bất giác mỉm cười, cảm giác của cô đối với Lâm Hiên dạo gần đây thật sự là rất thân thiết, cô có cảm giác như một lần nữa sống lại với tuổi trẻ nồng nhiệt, được hồi hộp mỗi khi anh kề sát mặt cô hay những tin nhắn chúc ngủ ngon mỗi ngày, anh thật sự làm cô cảm thấy rất vui

" anh ngủ sớm nhé " cô gõ phím mặt thì hướng phía cửa sổ mà cười, trên đời đúng là không có gì đoán trước được, vậy thôi cứ kệ đi vậy chuyện của cô với Lâm Hiên cứ để nó trải qua đúng như những gì nó nên thế. Cô không biết quan hệ giữa cô và anh kéo dài được bao lâu, cho dù như thế nào cô vẫn mong mọi thứ sẽ trở nên ngày càng tốt hơn, việc còn lại trời cao tự có an bài.

Lâm Hiên đặt trước một nhà hàng Pháp cuối tuần anh sẽ dẫn Diệp Kì và Nhã Nhã đến đấy, anh còn chu đáo đích thân bảo thiết kế may một bộ dạ hội hợp với Diệp Kì nhất, cả Nhã Nhã cũng được ưu ái một váy hoa công chúa cực kỳ xinh xắn.

"Hiển, sao lần này tốn kém thế " những lần trước không phải vì muốn cô được thoải mái nên chỉ cần mặc đồ ưa nhìn chút là được sao, bây giờ cần gì mới đến thiết kế riêng chứ?

"hôm nay không phải những lần trước " anh ả ả hiện hiện nói một câu sau khi bảo người làm tóc makeup cho cô xong thì ra ngoài nói điện thoại

" đúng vậy...ừ...nén thom...đừng quên hoa " những lời này Diệp Kì hoàn toàn không nghe được, anh lần này thật sự muốn tạo bất ngờ cho cô.

" Chăm sóc cô ấy nhé " anh nói với chuyên gia makeup rồi hôn trán Diệp Kì, phong thái của anh hôm nay đủ để cô thấy tiềm lực anh mạnh mẽ cỡ nào, để quản lý cả công ty cùng những trung tâm làm đẹp này quả thật không đơn giản, ấy vậy mà từ lâu vẫn đến cửa hàng mỹ phẩm của cô mua đồ? Nghĩ đi nghĩ lại đúng thật quá là đa nghi đi.

" chọn cho cô ấy một đôi giày nhé " anh bảo với nhân viên cửa hàng rồi nhìn cô gái nhỏ của mình mỉm cười, từ khi quen anh đến nay cô đã cho anh thấy bản tính đơn thuần của mình, khi đi với anh không nhìn ngó xung quanh đua đòi bon chen hay có ý muốn anh mua sắm cho bản thân thứ gì cho đến khi bị anh bắt ép mới nhận, còn không quên nói câu " anh là vua lãng phí anh biết không " mới chần chừ mà nhận túi, anh bảo cô đừng đi làm nữa cô một mực phản đối bảo cô còn tay chân anh muốn xem cô là phé nhân sao hoàn toàn không ý lại vào anh như những cô anh quen trước đây. Cô gái mạnh mẽ này, là thiên thần đã đến trong đời anh, anh yêu cô!

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Diệp Kì, Gả Cho Anh Được Không

Phong cảnh trong nhà hàng đặc biệt lãng mạn, nhà hàng Pháp này có tiếng tăm đã lâu lại khó đặt bàn Lâm Hiển vì có quen biết rộng mà mọi thứ hôm nay trong rất hoàn hảo. Bàn của anh và cô ngay giữa trung tâm dưới đường đi có trải thảm hồng được rắc rất nhiều cánh hoa, trên bàn không chỉ có mỗi nến mà còn có hoa và rượu, lúc món ăn được đưa lên anh rót rượu vào ly cô, ánh mắt anh và cô chạm vào nhau, say đắm

" cảm ơn anh đã chuẩn bị mọi thứ tối nay cho em và Nhã Nhã " cô cười trông thật xinh đẹp, bờ môi mọng được tô chút son đỏ dưới ánh đèn neon bóng lấp lánh diệu kì. Không khí trang trọng được bao phủ bởi tiếng đàn violong và dương cầm nghe thật lãng mạn, ánh nến nhẹ nhàng chiếu sáng Nhã Nhã ngồi bên cạnh yên lặng hưởng thức món ăn tây, cô bé tuy còn nhỏ nhưng cực kì biết điều nên ngay ngắn ngồi yên tĩnh không làm quấy phá giây phút đẹp của ba mẹ

" hôm nay em rất đẹp " câu nói này anh cảm thấy nói ngàn lần cũng không đủ, đối với anh cô chính là món quà giá trị hơn tất cả mọi thứ trên đời này mà anh nhận được, nhiều cô gái vây quanh anh nhưng chỉ duy nhất có Diệp Kì là làm anh lưu luyến

" cơ mà Lâm Hiển, sao hôm nay phải long trọng như vậy? Chỉ là một buổi ăn tối thôi, thật sự không cần tốn kém thế đâu " cô là một cô gái bình thường trong một xã hội đủ mọi tầng lớp, cô đã gặp qua rất nhiều người ở mỗi cương vị khác nhau, người như Lâm Hiển vừa có tiền vừa có tài anh lại đẹp trai anh tuấn như thế, không cần phải hỏi cũng biết con gái tốt muốn theo anh có rất nhiều, cô chỉ là lo lắng bên ngoài dè dặt dù gì cô cũng đã từng kết hôn lại có con nhỏ, điều cô không muốn nhất chính là ai nấy nhìn vào đều nghĩ rằng cô là người chỉ giỏi ăn bám, cô thật sự không phải người như thế.

" Diệp Kì, điều anh mong muốn nhất bây giờ là có thể chăm sóc tốt cho em và con, những thứ này chẳng là gì cả. Em biết không, khi yêu một người nào đó chúng ta đều muốn người ấy trở thành người hạnh phúc nhất trên thế gian, anh cũng không ngoại lệ. Em đã chịu nhiều cực khổ rồi, phần kết của chương cuối trong cuốn sách của cuộc đời em, hãy để anh nắm tay em cùng nhau viết ra cái kết đẹp đẽ nhất, được không? " nếu nói cô không lung lay bởi câu nói của anh, điều đó hoàn toàn là nói dối. Cô đã cảm động đến mức ngực run run, nói đó có trái tim của cô giờ đây đang đập thành thịch đập gấp gáp

" thật sự cảm ơn anh Lâm Hiển, cảm ơn vì đã tìm thấy em " cô nắm chặt tay anh, hai tay đan vào nhau dưới ánh nến, nhìn qua thật đẹp

" Diệp Kì, em nhìn xem " anh chỉ tay đến trước sảnh lớn của nhà hàng, một cái màn hình led to lớn không biết xuất hiện từ lúc nào. Trên màn hình, Lâm Hiển đang ngồi trước ghế sofa ti vi chính sửa camera ngay ngắn, anh ngồi lên ghế hình lại tay áo rồi nói.

" Diệp Kì! Em là một cô gái nhạy cảm, chắc giờ em đang đỏ mặt khi nghe anh nói phải không? " đúng là như thế cô xúc động muốn rơi lệ, hai tay che miệng cười hạnh phúc, nhìn qua lại không thấy anh đâu sau đó hình ảnh anh trên đèn led nói tiếp

" cảm ơn em đã đến và nắm lấy tay anh, anh muốn em biết bây giờ anh đang hạnh phúc đến cỡ nào. Em và Nhã Nhã đến trong cuộc đời anh như một giấc mơ đẹp, em vẽ lên trang giấy trắng đen của anh những màu sắc êm dịu và bình yên, một lần nữa cảm ơn em Diệp Kì " mọi người trong nhà hàng lúc bấy giờ đều nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, có nhiều người nhìn không được nên rút di động ra quay phim

" kể từ bây giờ, Diệp Kì chỉ cần nơi nào có em xuất hiện, nơi ấy đều là nhà của anh. Anh muốn bên em cho đến trọn đời, anh yêu em "

Khắp nơi tiếng vỗ tay vang lên không ngừng, mắt Diệp Kì bây giờ đã đầy lệ rồi. Cô nhìn xung quanh muốn kiểm anh, nhìn ngó khắp nơi không thấy anh ở đâu

" cô Diệp " có người kêu tên cô, xoay người lại, Lâm Hiển từ đâu đang cầm đĩa hồng thật to bước tới cô

" cảm ơn anh...em yêu anh..." cô không thốt nên lời trước những thứ anh làm cho cô, buổi tối trang trọng này, không cảnh lãng mạn này còn tiếng đàn, đoạn clip và cả thảm hồng trải đầy hoa, đêm nay cô thật hạnh phúc, hạnh phúc mà trước nay chưa ai từng làm cho cô

" em có thích hoa không? " anh dịu dàng hôn lên trán cô, cử chỉ nhẹ nhàng mà âu yếm

" ừm " cô gật đầu với đầu mắt đầy lệ, môi cô mỉm cười thật xinh đẹp

" từ nay trở đi, anh sẽ làm cho cuộc sống em chỉ có mỗi hoa thôi " mọi người xung quanh la ó hoan hô, tiếng vỗ tay dồn dập lúc anh từ túi lấy ra một hộp nhưng

" Diệp Kì! Gả cho anh được không? Để anh bước vào cuộc đời em, chăm sóc em sau này " cô cảm thấy mình muốn ngất, tay che miệng khóc thật xúc động, Nhã Nhã bên cạnh cũng la lên

" mẹ ơi đồng ý với ba ba đi " mọi người xung quanh hô to " đồng ý...đồng ý...đồng ý đi cô Diệp "

" cảm ơn anh " cô đưa tay ra cho anh, anh vui sướng đeo vào tay cô chiếc nhẫn cầu hôn. Cô lao vào ôm anh khóc nức nở

" cảm ơn em, Diệp Kì của anh " anh hôn cô, tay đặt trên eo nhẹ nhàng kéo cô vào vòng tay anh. Không khí lúc đó, êm dịu theo tiếng đàn

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Người Phụ Nữ Mạnh Mẽ

Buổi tối cô và anh nằm trên giường lớn, căn nhà của cô đã trả lại cho chủ thuê, cô và Nhã Nhã đến sống cùng anh, sau buổi hôn lễ long trọng anh và cô giờ nằm dài trên giường một mình

" hôm nay em mệt lắm không? " anh nhẹ nhàng hôn cô, anh và cô tay đan chặt

" không sao, hôm nay em rất hạnh phúc " hôm nay có mấy người bạn của cô tới, ba mẹ Diệp Kì đều đã qua đời cô di chúc từ nhỏ đã không quan tâm cô nên họ đã không đến, chỉ có duy nhất mẹ nuôi cô xuất hiện nhưng dù vậy cũng không làm cô mất vui, cô được tình yêu của anh bù đắp và còn được mẹ nuôi và bạn bè chúc mừng, hôm nay trong mắt mọi người đều mừng vui cho Diệp Kì vì cô đã tìm được người chồng tốt, Nhã Nhã nhiều lần ôm cô và anh hôn yêu thương, làm ai nấy cũng hạnh phúc cho họ

" Diệp Kì, anh thật sự muốn biết cuộc sống trước nay của em " anh rất muốn biết cô đã trải qua những gì, anh là chồng cô nên anh muốn chia sẻ với cô

"Nếu thấy không thoải mái, thôi thì không cần nói cho anh biết, anh không ép em " anh ôm cô chặt hơn, cũng không muốn làm khó cô miễn cô dễ chịu là được

" lúc em quen anh ta không có lấy một cái lễ cưới, ba mẹ anh ấy không thích em. Nhà anh ta không giàu có gì nên chúng em chỉ đi làm giấy tờ chứng nhận vợ chồng thôi " Lâm Hiền ôm cô

" khi thành vợ chồng ngay cả bạn bè em cũng không biết, mãi sau này em mới có cơ hội để nói với họ. Em và chồng dọn về sống chung với ba mẹ anh ấy, mỗi ngày em đều không dám nghịch ý ông bà, chỉ thấy phận dâu con nên việc cơm nước dọn dẹp nhà cửa là việc tất nhiên. Cho tới khi dần dần em thấy anh ta có nhiều thay đổi, trong lòng em ngày ngày bất an "

Lâm Hiền xoay người cô đối mặt với mình, tay vòng qua eo ôm cô chặt hơn

" khi em có thai Nhã Nhã, anh ta không hay về nhà, anh hay la cà nơi những sông bạc lúc ấy em mang thai nên chỉ có thể làm công việc thuê và để có tiền lo cho ngày sanh nở " tay cô nắm chặt chấn, cố giữ lời nói bình ổn

" mẹ anh ấy là một người khó tính, bà không hài lòng bất cứ thứ gì em làm, việc khó khăn nhất lúc bấy giờ đối với em không phải bị thai nhi quấy phá, mà là việc ở chung với mẹ chồng " Lâm Hiền thấy may mắn vì gia đình anh có gốc rễ từ trước, ba mẹ anh có thói quen không sống cùng con lúc trưởng thành vì muốn có không gian, anh thấy yên tâm cho vì sẽ không gặp hoàn cảnh khó xử

" khi em sinh Nhã Nhã trong bệnh viện, ba mẹ và cả anh ta cũng tới họ mang đồ đến chăm sóc em được vài ngày rồi ai nấy đều có lí do để vắng mặt, lúc ấy em một mình thân đau nhức phải tự chăm sóc lấy mình " cô cười khổ sở

" khi Nhã Nhã lên ba, em và chồng xảy ra tranh cãi nhiều hơn phần lớn đều do em và mẹ chồng gây gỗ, em vừa chăm con vừa làm việc nhà buổi chiều lại phải đi làm rồi tối về lại chăm con " cô cảm thấy mặt mình âm ỉ, cô cũng mặc cho nước mắt chảy vì hôm nay cô đã không cần sợ hãi nữa

" người đàn ông đó không đi làm sao " bỗng chốc Lâm Hiền thấy giận người chồng trước của cô, đàn ông không cần thiết hèn hạ thế chứ

" anh ta làm công nhân từ sáng đến trưa, khi về thì ăn cơm rồi lại lao vào sòng bạc " cô còn nhớ đỉnh điểm của sự việc là lúc cô có nói với gã rằng tiền của cô gần hết, cô muốn xin thêm để mua sữa cho Nhã Nhã, anh lại bảo cô tới xin mẹ đi

" mày điên à, này này tiền trong nhà còn đủ thứ tao phải quản, mày lo cho con mày thì phải bảo với chồng tao và ba nó còn nhiều thứ để chi lắm " thật xấu hổ cho những lời nói đó, cô còn không biết hay sao hai vợ chồng bà ta dù có tiền cũng sẽ không cho cô

" chồng con vẫn chưa lãnh lương hay mẹ cho con mượn nhờ được không, tới khi con và chồng có tiền liền trả cho mẹ " cô vẫn nài nỉ, thật tình bây giờ cô đang rất túng, họ thân là ông bà mà khi giữ cháu chưa được một giờ đồng hồ lại gọi cô bảo về giữ. Cô cảm thấy gả vào nhà này thật không biết là đúng hay sai

" ơ cái con này, mày lì rồi đó, biết thế thì sinh sớm làm gì để giờ nuôi không được " không phải cô nuôi không được, mà do cô hàng tháng phải góp tiền chi trả phí này nọ phụ cho nhà chồng, bọn họ lâu lâu lại muốn vơ thêm tiền của cô và chồng cô. Tới lúc khó khăn lại lảng tránh không giúp, nếu chỉ có mình cô với đứa nhỏ chắc chắn cô sẽ kham nổi

" những lúc con đưa tiền mẹ đâu cả rồi, tiền nhà và phí điện nước không phải một lần tốn hết mấy trăm chứ? "

Bà già nghe thế thì tức, cô trước nay luôn chỉ biết gạt đầu nghe lệnh nay lại dám cãi lại, sẵn bà ấy không thích cô nên sẵn việc làm lớn

" con nhỏ này hôm nay mày nói chuyện với ai thế hử? Gan càng lúc càng lớn, muốn lật luôn cái nhà này à mày được chồng cùng nhà chồng chiều chuộng quá nên muốn lên mặt phải không? " giọng nói bà ta cứ như có thể làm vỡ mấy cái ly, cũng không sợ hàng xóm nghe được nên thanh âm càng lúc càng lớn, tiếng chát chúa ngày một nhức đầu

" mẹ nói thế không đúng, từ này giờ con đã bình tĩnh giữ lễ giáo giải thích cho mẹ hiểu, chẳng lẽ ngay cả cháu mẹ mẹ cũng không nghĩ đến sao " bao nhiêu năm nay cô nhịn nhiều rồi, nay uất ức dồn nén cô muốn một lần xả hết ra, mặc kệ ra sao thì ra

" mày nói thêm lần nữa, đã bao lâu tao không dạy bảo mày giờ mặt dạy phải không? " bà ta trước nay cứ hễ tức lên là vung cây đánh cô việc này cô cũng không lấy làm lạ

" không có lí để nói thì bà liền đánh tôi? Lần này thì không có đâu, tôi nói cho bà biết tôi cũng là con người con trai bà được sinh ra trong khó khăn, tôi cũng được sinh ra trong khó khăn sao bà không nghĩ đến việc ấy chứ "

" mày có gì mà khó hay không khó, đứa mỗ côi như mày có trên đời này hay không cũng được mà " bà ta có ý sát muối vào vết thương cô, làm nó thêm đau đớn

" càng lúc bà càng quá đáng, được! Mẹ con tôi đi, tôi sẽ dọn khỏi đây "

" mày nói lại với chồng mày ấy, coi có đi được hay không chứ tao là muốn tổng cổ mày lâu lắm rồi " cô trực trào nước mắt bỏ đi, ôm con trong tay đi lên lầu liền òa lên khóc, cuộc đời cô đã không còn cha mẹ tại sao những thứ đau đớn này lại đổ lên đầu cô như vậy?

Cô ở trên phòng cả buổi, tới tối thì chồng Diệp Kì về gã nghe bà mẹ kể lại thì tức tối chạy lên hỏi tội cô

" cô lại làm gì khiến mẹ tôi mệt mỏi vậy hả! " tiếng hét làm cô nhức đầu, hôm nay đã quá đủ rồi gã không cần làm phiền đến cô nữa

" anh biết không, tôi cũng rất mệt "

" Diệp Kì, cô đừng có quá đáng mẹ con cô thấy ở được thì ở, không được thì liền biến đi "

" Viễn Ngải! Đây là chính anh nói "

" cô phải hỏi mẹ tôi đã, dù gì chúng ta cũng là vợ chồng cô phải được sự đồng ý của nhà tôi rồi muốn đi đâu thì đi "

cô chạy xuống lầu, đến trước ba mẹ gã

" hồi sáng bà đã bảo muốn tổng tôi đi lâu rồi phải không " cô nghiêm túc nói từng chữ, bà ta sắc mặt trắng lên vì tức ngay hướng con trai mà quát

" mày thấy vợ mày không? nay dám đổ tội cho tao, tao cho nó đi hỏi nào cái con xảo trá! "

" là con gái lại không gia giáo như vậy " ông già chồng ngồi kế bên thuận miệng đâm một câu, ở bên này ông hát bà hò trông mà nực cười

" không đúng! Chính bà buổi sáng nói muốn tôi đi "

" tao không có nói, để xem không được phép của mẹ chồng mày đòi dọn đi đâu " người đàn đứng vênh mặt cứ tưởng làm khó cô chút nữa rồi cô sẽ lại phục tùng, nhưng không ngờ bao chịu đựng cô mang nặng đó giờ trong phút chốc nổ tung

" các người nằm mơ, tôi muốn dọn đi thì dọn đi để con gái tôi phải sống chung dưới một gia đình như vậy, thà phải chịu cảnh lang thang "

"bóp...!!!" Tiếng bập tay gòn giã vang lên, Diệp Kì té xuống đất, cơ thể mềm nhũn do không chịu nổi mà giờ đang khụy dưới đất

"cầm mảy ăn nói với ba mẹ tao như thế! " Viễn Ngải tức giận đến đỏ tía tai, cái tát vừa rồi gã đã dùng sức rất lớn đến nỗi mặt cô thoáng cái đã sưng lên

" Viễn Ngải! Đây là anh đó ư? Là bản chất thực sự của anh đó ư? " cô lệ giăng đầy mặt cố nắm chặt tay ngăn cho mình xúc động, hạnh phúc của cô ngay lúc này hoàn toàn vụn vỡ rồi

" dù thế nào mảy ăn nói như thế là đáng đánh, mảy muốn ly hôn không? Vậy thì ly đi để coi mẹ con mảy chịu được bao lâu. Tới khi chết đói ngoài đường cũng sẽ trở về xin ăn nhà tao thôi " bọn họ ba người ở đây có cả ba mẹ và con trai đang si nục cô, đúng! Bọn họ là người nhà, tất cả cùng đồng lòng, chỉ có cô và con gái cô là người dưng.

" được! Vậy các người nghe rõ lấy, hôm nay tôi bước khỏi căn nhà này, thế có trời đất sẽ không bao giờ trở lại nữa. Viễn Ngải, hôm nay anh kết thúc tình cảm vợ chồng ta bằng cái tát này, khá đau đấy. Mong sau khi đơn ly hôn được chuyển tới anh, kể từ nay trở đi chúng ta không còn gì nợ nhau nữa. "

Cô chạy thẳng lên trên lầu dù có thể nào cũng nén không cho nước mắt chảy nữa, hôm nay mọi thứ dồn nén bao năm qua, sự nhẫn nhịn bao năm qua cùng sự yêu thương của cô đã cùng một lúc vỡ tan. Cô không đánh thức Nhã Nhã dậy, tự mình thu xếp hết đồ đạc, cả vài đồng bạc lẻ cô kiếm được cũng mang theo dù sao cô vẫn cần nó để mua đồ ăn cho Nhã Nhã. Trên kệ tủ có vài tấm ảnh chụp của cô và chồng cũ có cả ảnh con cô chụp cùng gia đình gã, cô nhìn thoáng qua chột cười, cuộc đời thật đáng vui

Xếp đồ đâu ra đó rồi cô bế Nhã Nhã xuống lầu, dưới đất không khí vẫn chưa yên ắng tiếng bà mẹ của Viễn Ngải đang phàn nàn

" dẫu bây giờ như ba mẹ, mảy thấy không lúc trước cưới vợ không xem kỹ, giờ nó muốn hất tung cái nhà này rồi " bên đây thì ông chồng nói

" thôi thôi im dùm đi, tôi nay đã đủ mệt rồi. Con nhỏ đó mà côi đúng là không được ai dạy dỗ, thứ con gái mất nết. Nè Viễn Ngải mảy xem xét mà giành Nhã Nhã về, dù gì nó cũng là cháu của tao "

Diệp Kì nghe mà lòng bùng nổ tai, họ là đang nằm mơ? Xét theo pháp luật, họ cơ bản không có tư cách nhận nuôi đứa nhỏ

" xuống rồi cơ đấy " bà già thấy cô xách vali xuống thì chế nhạo một câu

" đây là giấy tờ nhả cưới cùng vòng cổ, tôi giao trả cho anh. Đồ của nhà các người tôi không động đến thứ gì, tôi đi đây " cô kéo vali đi, liền bị Viễn Ngải chặn lại

" cô có còn là con gái không hả, đêm hôm còn đi đâu cô không lo cho cô cũng phải quan tâm con tôi dùm đi " cô hừ lạnh, gã đàn ông già dối này, hẳn còn biết lo cho con sao

" anh đã biết nghĩ đến Nhã Nhã rồi sao, xin cảm ơn nhưng mẹ con tôi tự lo được. Còn việc mấy người muốn giành Nhã Nhã từ tôi, sớm hơn hết nên dừng hi vọng đi, trước pháp luật, ngay cả một cọng tóc của Nhã Nhã mấy người cũng đừng hòng có được " vút một câu lạnh lùng như thế cô xoay người lạnh nhạt rời khỏi

" mặc xác nó! Để nó đi đi, coi mẹ con nó chịu được không "

" mẹ dừng ngay đi " câu hét của Viễn Ngải làm bà già câm ngay miệng, không khí của gia đình họ đêm nay cực kì căng thẳng

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cuộc Sống Gia Đình

Khi quan tòa nói xét theo điều kiện kinh tế bên nhà chồng và theo cương vị là người sinh ra đứa bé, quan tòa đã giao cô quyền nuôi con. Gia đình Viễn Ngải nhiều lần đến muốn bàn lại chuyện nuôi Nhã Nhã và năn nỉ cô trở về, cô vẫn trước sau như một từ chối

" lúc em tạm biệt anh ấy lần cuối rồi dọn lên thành phố, em thấy lúc anh ta xoay đi đã khóc. Thật tình lúc ấy rất khó khăn khi em đưa ra quyết định này, nhưng không gì có thể đặt nặng hơn con gái em " nói chuyện hồi lâu Lâm Hiểu thấy mắt cô đã hoen đầy lệ, bỗng nhu hòa ôm cô chặt hơn dỗ dành, người phụ nữ của anh trước đây thật đã chịu nhiều tổn thương như vậy. Một đêm dài, Diệp Kì yếu đuối gói đầu vào ngực anh ngủ ngon

Mọi thứ được sắp xếp ổn thỏa từ vật dụng cá nhân cho tới vật dụng trong nhà đều được Diệp Kì cùng Lâm Hiểu chọn lựa kỹ lưỡng, kể từ đêm cô kể về quá khứ của mình anh cũng không hỏi lại cô một lần nào nữa, cô bây giờ chỉ nên sống thật tốt còn lại những thứ thuộc về quá khứ kia nên để nó từ từ mà biến mất.

"Nhã Nhã ngoan, dậy đi học thôi nào " bé con vẫn đang ngủ nướng trên giường được Lâm Hiền đỡ dậy, trước và sau khi cưới Diệp Kì, đối với anh sự yêu thương dành cho Nhã Nhã không vơi bớt đi chút nào

"ngoa rửa mặt đánh răng xong xuôi ba ba chở con đi học, để mẹ ngủ một lát nhé " Lâm Hiền chu đáo sắp xếp cho cô bé một căn phòng riêng, bên phòng của anh Diệp Kì do hôm qua quá bận rộn việc sửa sửa đồ đạc mà bây giờ vẫn chưa tỉnh giấc

"mẹ vẫn chưa dậy à " Nhã Nhã thay váy xong lên bàn ngồi với Lâm Hiền

"hôm qua mẹ đã bận nhiều việc nên hôm nay mẹ ngủ trễ đó con gái "

"dạ vậy lát mẹ dậy ăn sáng phải không ba ba "

"ừm, ngoan Nhã Nhã mau ăn sáng đi xong rồi ba ba đưa con đến trường "

Anh cũng chưa nói với Diệp Kì anh đã thay cô xin nghỉ việc ở chỗ làm cũ, để chút nữa dậy anh sẽ nói cho cô nghe

"sao vậy? Em vẫn có thể đi làm được mà " Diệp Kì nghe anh xin nghỉ làm giúp cô thì cảm thấy kì lạ

"không sao, em bây giờ là bà xã của anh em cứ việc ở nhà chờ anh đi làm về mọi thứ khác em không cần quan tâm quá " Lâm Hiền vô tư chỉnh cavat, đối với thái độ không hiểu gì của cô cũng không quan tâm

"nhưng em vẫn có tay chân mà, em không quen ở yên một chỗ " lần đầu tiên cô thấy anh kì lạ, không phải anh luôn rất tôn trọng quyết định của cô sao

"nếu chán em cứ việc đi đây đó mua sắm, còn không thì đi đến nơi nào miễn em thích là được. Lâm Hiền anh cũng không muốn vợ mình phải cực khổ "

"em thật không quen " dù có là bắt nguồn từ việc anh quan tâm lo lắng cho cô, cô cũng không thể ngồi yên xin tiền anh được

"từ từ sẽ quen " sau đó anh rời đi, Diệp Kì cố nén cảm giác xa lạ trong lòng sau đó vào phòng đọc sách

"alo Đỗ Phi? "

"cái bà chị này, tự dưng lại nghỉ làm không nói ai tới nay rảnh không đi chơi với em cùng chị Diệu Ly không? À có cả Lý Vân nữa " cậu nhóc như ngàn kiếp chưa gặp cô nên khi bắt máy liền phản kích nói một tràng

"được được tối thứ sáu tám giờ, quán Hương Cảng "

"nè nè Diệp Kì " từ xa Diệu Vy và Lý Vân đang vẫy tay với cô còn có cả Đỗ Phi nữa

"chào mọi người " cô cười tươi, đúng là lâu rồi không gặp

"kể từ ngày cưới tới giờ không thấy mặt chị, sao rồi mọi thứ tốt đẹp không chị " Lý Vân xinh như hoa đang ngồi kế cô, bà chị này đúng là càng lúc càng đẹp mà

"anh ta tốt chứ Lâm Hiền, sau cưới vẫn đối với cậu như cũ chứ " Diệu Vy lên tiếng Đỗ Phi cũng chăm chú nhìn cô

"mọi người hãy yên tâm anh ta rất tốt với mình, đối với Nhã Nhã cũng chăm sóc rất ổn "

"ừm vậy thì tốt rồi, sao tự dưng chị lại nghỉ việc vậy kể từ khi nghỉ phép để kết hôn xong em cũng không thấy chị đâu " Đỗ Phi mấy ngày chờ cô lại nghe quản lí nói cô đã nghỉ, làm cậu ta một phen bở ngỡ

"chị xin lỗi, Lâm Hiền nghỉ việc thay chị mà không cho chị biết tới giờ mới nói được với em "

"uuuu mới cưới xong giờ thành thoi rồi đó " Ly Vân bên đây trêu ghẹo cô phì cười, Đỗ Phi lại nghiêm túc nhìn cô

"Diệp Kì, chị phải hạnh phúc nhé "

"ừm, cảm ơn cậu nhiều Đỗ Phi " cô rất quý Đỗ Phi, anh chàng này dù cho không phải ruột thịt vẫn luôn lo lắng cho cô như vậy, cô cảm thấy may mắn khi có những người bạn thế này

"Nhã Nhã nay sao không dắt bé ra chơi "

"hôm nay Lâm Hiền cùng nó làm bài tập "

"chà tốt đấy "...Cứ như vậy buổi tối trôi qua dưới ánh trăng tròn

Lúc cô về nhà đã là mười một giờ mấy, lâu quá không gặp nên cô và bọn Đỗ Phi đã nói chuyện rất lâu. Vào phòng thì Lâm Hiền đã ngủ say, cô bước qua phòng con gái

" một nhà chung vui...gấu ba gấu mẹ gấu con...lalala... " cô bé ngủ say quên tắt máy phát nhạc trên đầu giường, Diệp Kì tắt máy xong ngồi kế bên cô bé

" con gái, mẹ cầu mong bến đỗ lần này của chúng ta sẽ ổn thỏa mãi mãi. Cho dù có bất cứ việc gì xảy ra mẹ cũng không để con chịu khổ nữa, mẹ tin vào ba ba con cầu mong anh ấy sẽ yêu thương con như đã yêu thương mẹ. Con yêu, chúc con ngủ ngon " cô hôn lên trán bé nhỏ, ngoài cửa sổ trăng treo sáng tròn đêm nay bỗng bình yên đến thế, từ lâu cô đã không cảm nhận được sự bình yên này. Cuộc sống gia đình bây giờ, cô thực sự hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Một Cảm Giác Kỳ Lạ

Từ ngày cưới đến nay cũng đã lâu, Diệp Kì cùng Lâm Hiền vẫn chưa muốn có con, cô dành hết thời gian chăm lo cho gia đình đúng kiểu chuẩn mực nàng vợ đảm đang, cô muốn sau này con cô và Lâm Hiền luôn cảm thấy ấm áp khi về nhà, Lâm Hiền không cho cô đi làm nên khi rảnh cô thường đến nhà sách hoặc dẫn Nhã Nhã đi chơi, cô không hay tiêu tiền vô bổ nên cô chỉ mua sách hay những vật dụng trong nhà. Nhưng kể từ mấy tháng nay Lâm Hiền công việc bận rộn, lúc về nhà cũng không hay cùng Nhã Nhã chơi đùa, cơm tối có khi không ăn, cô thật lo lắng cho anh

" alo, khi nào anh về hôm nay em nấu canh cá " Đang nếm canh thì cô nhận được điện thoại của Lâm Hiền

" hôm nay anh không về nhà, em và con ăn tối đi nhé anh bận đi hội nghị đột xuất vào sáng mai anh phải lên máy bay gấp "

" ừm vậy anh đi cẩn thận nhé, ngày mai gặp lại "

" ngày kia em à, ngày kia anh về "

Cô im lặng trong chốc lát, ngày mai anh bay ngày kia anh về? Có lẽ công việc anh bận quá

" ừm anh lo công việc đi, à anh muốn nói chuyện với con không " cô định kêu Nhã Nhã đang ngồi học trên lầu, sáng giờ cô bé cứ nhắc anh mãi

" thôi khỏi đi em, ngày kia anh cũng về mà để con nó làm gì làm đi " cô hơi hụt hẫng

" ừm vậy cũng được, bye anh "

" bye em " không khí lại trở về yên lặng, người thành đạt thường bận như thế, cô tự nói với mình

" mẹ ơi hôm nay mình ăn canh cá ạ " Nhã Nhã từ trên lầu chạy lon ton, lúc này hình như mẹ nói chuyện với ba ba

" ừm con gái, tắm rửa đi mẹ dọn cơm tối ra nhé "

" hôm nay ba ba không về ạ "

" nay ba ba đi công tác ngày kia ba về "

" dạ mẹ, con đi tắm nhé " cô bé đi vào phòng tắm, ba ba dạo gần đây hay bận như thế

Lúc rửa chén xong cô gọi cho Đỗ Phi, đã lâu rồi nhóm cô không tụ tập tán chuyện

" alo tỷ hà gọi em có gì không " bên kia vẫn là tiếng cười nói của Đỗ Phi, lòng cô tự nhiên thấy vui

" tối nay cậu có tặng ca không, qua nhà chị chơi "

" ok chị rủ chị Diệu Vy cùng Lý Vân không "

" giờ chị gọi tụi nó sẵn kêu hai đứa đó mua rượu "

" Ok chị tối gặp, phải nhậu đó nha lâu quá không gặp rồi "

" ừm tối nay, chị mở karaoke, đám tụi mình lại chiến một bữa "

" bao lâu rồi mình không song ca nhỉ, lần này em song ca với chị "

" ok chị hầu cậu " cảm giác hào hứng này....lâu rồi hình như cô chưa thấy qua

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Anh To Tiếng Với Cô

"anh đặt ở đây dùm tôi" cô mua bộ ghế salon vì trước đây chỉ có Lâm Hiền ở nhà nên anh không mua, cô thấy nên mua về để khi anh đi làm về nhà ngồi sẽ thoải mái hơn

"đặt ở đây đi" Lâm Hiền chỉ tay phía chân cầu thang, anh ta muốn đặt bộ ghế ở đây

"Hiền, đặt ở đó lúc lên xuống rất dễ đụng trúng"

"anh thấy đặt ở đó rất hợp lí, nếu em đặt kế cửa sổ lúc ngủ quên sẽ rất dễ bị cảm lạnh"

"em chưa từng ngủ quên ở cửa sổ"

"không ai nói trước được gì" hai người mỗi người một ý bàn cãi khiến người giao hàng cũng toát mồ hôi

"được rồi, làm phiền anh thật ngại quá cho tôi thanh toán" cô thấy người thanh niên tay chống ghế trán đỏ mồ hôi thì thấy áy náy, cô thanh toán tiền xong bảo anh ta về

"cái ghế này em tính sao"

"tùy anh đi" cô nhin xuống không muốn cãi nữa nên đi nấu cơm

Ngày khác cô đi chợ về thì thấy anh đang tra cái gì trên mạng

"Lâm Hiền anh xem gì vậy" cô từ sau choàng lên vai anh, hôm nay cô sẽ nấu món mì ý mà anh thích ăn

"anh định mua máy chấm em bé" anh vừa nói vừa tra thông tin cửa hàng

"mua làm gì vậy anh, Nhã Nhã lớn rồi mà"

"không, mua cho con chúng ta sau này" cô nghe sao vẫn có chút kì lạ, "con chúng ta", ba từ này làm cô thấy hơi nhói Nhã Nhã của cô cũng là con không phải sao? Anh ta từ lâu đã nói như thế

"sau này có con em có thể tự tay ru con ngủ, đôi khi những món hàng công nghệ này dù có thông minh tiện ích ra sao vẫn không thay thế được cảm giác khi có một người mẹ thật sự được, em muốn con gần gũi với ba mẹ từ nhỏ" cô tạm bỏ qua việc Nhã Nhã, nhưng món đồ công nghệ kia cô thật sự thấy không cần

"mua để phòng hờ lúc em bận rộn chứ" anh vẫn theo ý anh, nhà anh tiền không thiếu tại sao chỉ có một cái máy mà phải khó lòng vậy chứ

"em thấy không cần thiết, với lại không phải trước đây anh nói chưa muốn có con à" dạo đây Lâm Hiền rất kì lạ, cô rất nhiều lần tự trấn an bản thân nhưng càng lúc anh càng khác so với trước đây

"sau này cũng phải có mà, nhà chúng ta không nhỏ mua một cái máy có là gì mà em từ chối quyết liệt vậy hả"

"nguyên nhân không phải do cái máy..." mà là do thái độ của anh, hôm qua thì cần nhân cô đi về muộn mặc dù lúc ấy chỉ mới chín giờ tối, hôm kia thì cảm râm vì cô nấu ăn hơi nhạt, hôm trước thì nặng nề với cô vì kêu anh đi về quê lúc anh đang say ngủ trong khi đó đã mười giờ sáng và tối hôm ấy cô bảo anh ngủ sớm anh không nghe mà chỉ lo nhậu nhệc với bạn. Lâm Hiền rốt cuộc là vì sao vậy?

"tùy anh, anh muốn mua thì mua đi em không nói nữa" cô chỉ nhẹ nhàng nói như thế rồi vào nấu ăn, cô thật sự không muốn cãi nhau với anh mấy hôm nay như vậy là quá đủ rồi. Cô bỏ đi nhưng không biết người đang sau khuôn mặt do tức giận mà lạnh lùng u ám

"Ba ba ơi ba ba có thấy con gấu bông của con đâu không ạ" Lúc tối ăn cơm xong thì Nhã Nhã đang tìm gấu bông, mỗi tối em hay ôm con gấu ngủ không có nó em sẽ ngủ không được

"nó ở trên đầu tủ" anh vừa đọc sách vừa nói, giọng không mấy thiện cảm

"ba ba ơi lấy giúp con với"

"con không có tay hả" anh xoay qua nói, ánh mắt bình thường nhưng như thể làm người ta sợ hãi, Nhã Nhã nghe xong bèn im bất

"anh mới nói gì?" Giọng Diệp Kì so ra còn lạnh lùng hơn, cặp mắt cô trầm tĩnh nhưng nghiêm nghị nhìn anh. Lâm Hiền nhìn cô tỏ vẻ không vui rồi vào phòng ngủ

"mẹ ơi ba ba sao thế" Nhã Nhã đáng thương ôm eo cô miệng hỏi nhỏ, mấy nay ba ba tự nhiên không hay cười với bé nữa, lúc này mắt ba ba có tia máu đỏ làm bé thật sợ

"Nhã Nhã ngoan của mẹ, ba ba mệt vì công việc thôi mẹ lấy gấu bông cho con, đêm nay hai chúng ta ngủ cùng nhau nhé"

"dạ mẹ" cô cố trấn an con gái, Lâm Hiền lúc này thái độ e là làm người lớn cũng phải sợ nói chỉ Nhã Nhã còn nhỏ như vậy, đúng là dọa con bé rồi

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Em Khởi Về Nhà Nữa

Sau hôm căng thẳng ấy Lâm Hiền không còn lớn tiếng hay tỏ thái độ làm Nhã Nhã sợ nữa, đối với Diệp Kì thì anh đã hoà hoãn hơn, nhưng làm gì chẳng nữa cô vẫn thấy anh cùng ngày xưa rất khác. Diệp Kì cô lớn lên từ khó khăn, tồn tại được cũng từ nơi khó khăn, cô đã sớm quen với nó rồi nhưng đối với Lâm Hiền, đứng trên góc độ một người từng trải cô thấy anh vẫn chưa trưởng thành. Anh có thể tự tin khi anh có mọi thứ trong tay, nhưng những khi công việc hay cuộc sống anh gặp khó khăn, anh mau nản.

Thanh xuân của cô nhìn lại, từ nhỏ đã mồ côi ba mẹ chết sớm nên cô phải tự lực sống, hôm nay ở với cô hôm sau bị nhà đi đuổi ngày mai bị chú chửi bỏ ngày kia thì bị dương đuổi đi. Diệp Kì biết, đoá hoa mọc được ở vùng đất khô cằn chính là đoá hoa đẹp dễ nhất, vì thế cô luôn lạc quan mỉm cười trước mọi việc. Khoảng thời gian cô bị nhà chồng trước hắt hủi cô vẫn cố gắng không để nước mắt rơi, bỗng con ra khỏi nhà lên đây đối chọi với bao khó khăn. Có hôm mưa to, cô phải dầm mình chạy tìm mua sữa cho con, có lúc cô đói meo chỉ dám nhìn người khác đang ăn mì nóng trong quán. Bao đau khổ tủi hờn cô đều nếm trải qua, roi vọt đã rèn luyện cô thành con người tự lập cứng rắn, cũng may có Đỗ Phi nhìn thấy cô trong đêm mưa ngồi ôm Nhã Nhã đáng thương, cậu thanh niên không nhiều tiền lúc ấy đã trích ra khoảng tiền nhỏ trong số tiết kiệm để mẹ con cô thuê nhà rồi từ từ cố gắng, chính vì vậy cô tồn tại được đến hôm nay cũng nhờ vào một phần từ Đỗ Phi

"em à hôm nay chúng ta đến nhà đi anh" Lâm Hiền đi từ phòng tắm ra, Diệp Kì đang nằm đọc sách

"đi buổi trưa đấy, chiều nay nhà đi có tiệc nhĩ, trưa nắng anh nhớ uống thuốc chống say nhé" cô biết Lâm Hiền từ nhỏ đã là cậu ấm, nên cô hay lo lắng cho anh từ những thứ nhỏ nhất

"không sao đâu em, vậy nhé trưa chúng ta đi giờ anh đi gặp bạn một chút" thái độ anh mấy nay đã dễ chịu lại nên cô cũng không muốn giận anh, dù gì nhìn nhau một chút cũng tốt

"đừng uống say nhé" nếu anh say sấn về nhà thì không thể lái xe rồi

"anh biết mà"

Trưa một giờ mặt trời đã lên cao, Diệp Kì thấy Lâm Hiền vẫn chưa về nên lấy di động gọi cho anh

"ok bà xã...anh về rồi" trong giọng anh rất kì lạ, không phải anh say đó chứ?

"em nói anh đừng nhậu nhệc mà" anh loạng choạng bước vào nhà, mùi bia rượu nồng nặc. Cô đã biết anh thích uống rượu cũng biết bạn anh sẽ không tha cho anh nên đã nhắc anh trước, nếu trưa rảnh cô sẽ để anh thoải mái, nhưng chiều nay nhà đi có tiệc, anh không biết sao?

"anh dậy nổi để đi không" cô ghét nghe mùi thuốc lá và mùi rượu nồng nặc, chồng trước của cô cũng có mùi như vậy mỗi khi về nhà chỉ khác là gã đàn ông kia về liền lấy hết tiền cô đi đánh bạc, còn người này thì về nằm vật vã trên người cô

"mười lăm phút nữa gọi anh nha...anh chờ em đi" cô chán khi nói chuyện với những người không tỉnh táo như vậy, được, mười lăm phút sau cô gọi anh

"Lâm Hiền...dậy đi anh...không chúng ta sẽ không đến nhà cô được" cô lấy anh dậy, người trước mặt vẫn nhựa nhựa không tỉnh, miệng thì nói lời nhai không đầu vào đầu, cô thấy rất khó chịu

"Lâm Hiền...Lâm Hiền...anh à?" Anh vẫn không dậy, còn quơ tay chân tùm lum

"Nhã Nhã, đi với mẹ baba không dậy nổi đâu chúng ta đi" Nhã Nhã thấy baba không ổn, trong trí nhớ con bé những hình ảnh trước mắt của baba rất quen, khi xưa bé còn nhỏ loáng thoáng cũng nhớ chút gì đó tương tự

Diệp Kì dắt con đi một mình, "anh say rồi nên không dậy nổi, em và con đến nhà cô vậy, anh nghỉ ngơi đi" sau khi ghi note và đắp chăn cho Lâm Hiền cô liền rời đi

Diệp Kì đi tiệc đến lúc ra về cũng không muốn về nhà, cô cùng Nhã Nhã đến nhà Diệu Vy chơi một chút

"anh ta dạo đây sao lại thế, cậu cảm thấy ổn chứ" Diệu Vy tay gọt cam, ấn tượng ban đầu của cô với anh, người đàn ông này thật sự rất tốt có thể chăm sóc và mang đến hạnh phúc cho Diệp Kì, nhưng sao giờ đều ngược lại hết vậy?

"nói đúng ra là sau khi cưới thì mình đã thấy những thay đổi nhỏ rồi, từ từ thì thành ra như vậy" cô không phải một người con gái nhu nhược yếu mềm không suy nghĩ, đối với cô cái gì đúng cô sẽ chấp nhận nhưng anh như thế làm cô rất buồn

"cậu hình như không có số làm vợ phải không? Gặp tên nào là có chuyện với tên ấy"

"mình đã cố gắng hết tất cả, mình chu đáo hết tất cả, sao giờ lại thế này chứ" cô từng mong đến một kết thúc khác đẹp đẽ hơn, nên cô đã vun đắp cho gia đình này với tất cả yêu thương, cô muốn an phận làm một người vợ tốt mẹ tốt, nhưng tại sao vẫn có việc ngoài ý muốn xảy ra

"đâu phải do cậu đâu, cậu đã rất tốt rồi, phụ nữ bọn mình nhìn sao cũng vẫn thấy thiệt thòi quá" Diệu Vy là cô bạn rất thân với Diệp Kì, cô cùng Diệp Kì như hai chị em cô biết rõ bạn mình thế nào, Diệp Kì là một cô gái tốt trước giờ luôn chịu ức không nói, hồi xưa cũng vậy bây giờ cũng vậy

"reng...reng...reng" đang nói chuyện thì di động Diệp Kì kêu, là Lâm Hiền gọi đến

"em đâu rồi" giọng anh vẫn say ngủ, hình như chưa tỉnh táo

"em có để sẵn canh trong tủ, có ghi lại note cho anh em và con đi tiệc của đi về rồi, giờ đang bên nhà Diệu Vy" cô nhỏ nhẹ nói với anh, dù anh khiến cô khó chịu cô vẫn là vợ anh, cô nhường anh vậy, nếu điều đó làm mọi việc êm ả

"em biết mấy giờ chưa mà còn lang thang ngoài đó?" Cô nhìn đồng đeo tay, mới tám giờ tối

"em và con đến thăm Diệu Vy, vẫn chưa về chút nữa tại em sẽ về, anh ăn cơm đi em ăn rồi" cô vẫn nhẹ nhàng trả lời anh

"em về đi nha" giọng anh vẫn không có lấy chút hoà hoãn, nghe trong đó mang tính cảnh cáo nhiều hơn

"Lâm Hiền, chút nữa em sẽ về em và Diệu Vy đang nói chuyện" cô vẫn tiếp tục nhịn nay mới tám giờ tối, anh tắt máy sau đó lại gửi tin nhắn

"lát về em và con em tìm chỗ nào ngủ đi nha, khỏi về nhà" bao nhiêu nhường nhịn trong cô mất sạch

"thôi cậu về đi, không lại có chuyện đấy" Diệu Vy thấy tình hình căng thẳng thì khuyên cô, cô thật lo lắng Diệp Kì lại có chuyện với chồng

"mình chưa muốn về" tại sao cô phải về? Cô nhường anh như vậy sao anh lại ngang ngược thế chứ? Anh là đàn ông không phải phụ nữ, anh cần gì nói như thế? "em và con em" anh vẫn dùng lời nói chia ranh giới với Nhã Nhã, sớm không chấp nhận được Nhã Nhã sao lại cô che đậy làm gì? Cho cô thấy những mặt tốt của anh làm gì rồi giờ đây lại như vậy, sự thật phũ phàng

"thôi kệ anh ta đi, về đi nào không anh ta lại gây chuyện" Diệu Vy vẫn lo lắng

"ừm vậy mình về" cô vẫn là nhường một bước, không biết là lần thứ mấy rồi cô không chấp nhất anh

"Lâm Hiền mở cửa nào" cô nhanh chóng về nhà, nếu tối nay không phải cô cố kìm nén thì giờ cô đã không về với anh

"Lâm Hiền mở cửa cho em và con đi" cô từ ngoài nhìn vào cửa sổ, anh đang nằm trên salon nhưng không nhúc nhích, rõ là đang thử sức chịu đựng của cô

"Lâm Hiền, anh nghe không" anh vẫn nằm yên

"anh à....anh à" cô gọi lớn như cầu cứu, người đàn ông vẫn không thèm quan tâm

"nếu không dẫn xe vào nhà thì mất xe đừng trách" cô quăng chìa khoá vào cửa sổ, sau đó lạnh nhạt ẳm Nhã Nhã xoay đi, đêm nay anh cho cô thấy anh là "đàn ông". Nhã Nhã không cần hỏi cũng biết, mẹ biết ấn tượng của con với baba hôm nay là cực kì tệ

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chấp Nhận Đi, Chị Hợp Với Cuộc Sống Tự Lập Hơn

Sáng sớm hôm sau Diệp Kì cùng Nhã Nhã từ nhà Diệu Vy về, đêm qua bị anh nhốt ở ngoài mẹ con cô phải quay lại nhờ Diệu Vy cho ở qua đêm, Diệu Vy thấy thế cũng đoán được phần nào chuyện đã xảy ra, cô thật sự thương cho Diệp Kì, có lẽ Diệp Kì định trước đã không hợp về chuyện hôn nhân

" về rồi cơ đấy" Lâm Hiền nghe tiếng mở cửa liền biết cô đã về, anh ngán gọn đấm chọt cô một câu

" còn tưởng em dắt con đi luôn" cô vẫn thuy chung không nói tiếng nào âm thầm dẫn Nhã Nhã lên lầu

" em câm hả, có biết giờ mấy giờ không? Phụ nữ đi qua đêm vậy à" anh ghét thái độ lạnh nhạt này của cô, hôm qua anh quá tức nên không muốn nhìn cô, nói đúng hơn anh không biết bản thân bị gì nữa chỉ là anh thích được người khác phục tùng không cãi lại, còn Diệp Kì quá mạnh mẽ nên đã làm anh giận, Lâm Hiền tới giờ vẫn không biết mình vô lí

" hôm qua anh có mở cửa cho mẹ con tôi sao?" Chính anh cũng nói phụ nữ không nên ở ngoài vậy tại sao tối qua anh lại làm thế? Rõ ràng cô đã nhiều lần nài nỉ anh mở cửa cho mình

" vì em đi khuya thôi" anh vẫn ương ngạnh

" Lâm Hiền, lúc đó mới tám giờ tối" cô không muốn nhiều lời với anh nữa, cô mệt rồi

Cô xoay người đi lên lầu, mọi thứ cứ để sao như vậy đi

" Diệp Kì, tôi nói cho cô biết đàn ông có bình tĩnh cỡ nào cũng bị cô làm tức chết thôi" anh dưới nhà rống lên, đầu cô lúc này thật đau quá, cô tranh thủ đưa Nhã Nhã lên phòng rồi đóng cửa xuống nói chuyện với anh

" anh nói có lí một chút, tôi đã làm gì mà anh phải nói thế" người nhốt mẹ con cô đêm qua là anh, người như đàn bà chấp nhát cầu nhàu cô đủ điều cũng là anh, tại sao bây giờ như mọi lỗi lầm đều tại cô vậy

" tôi rất bận, tôi cũng rất mệt còn cô? Cô ở nhà đã sung sướng lắm rồi, con cô tôi cũng lo lắng từ tể rồi, sao cô không như những người đàn bà khác ngoan ngoãn nghe lời tôi, một hai cô phải cãi với tôi cho bằng được là sao?" Càng nói càng nực cười, mọi thứ thật ngu xuẩn

" nếu không làm thì tôi đã nhường anh khá nhiều, mấy ngày nay đều do anh tự về vờ mà lên án tôi, Lâm Hiền anh, từ lúc nào trở nên không có lí lẽ như vậy?" Con cô con anh? Mọi thứ ranh giới ngu ngốc kia tự dựng được xây nên từ lúc nào, người đàn ông như gió mùa xuân lúc cô mới quen nay lại trở nên xa lạ như thế, Diệp Kì cô đúng là mọi thứ lạ lẫm đều được ưu ái ném trải

" đàn bà như cô, chỉ được cái làm tôi mệt mỏi. Mẹ kiếp!" Anh mắng một câu xong lại tức giận bỏ đi, Diệp Kì đứng đó mà hai vai run rẩy. Nhã Nhã từ trên lầu chạy xuống

" mẹ ơi hay mình đến cửa hàng gặp anh Đỗ Phi cùng đi Diệu Vy đi cả đi Lý Vân nữa, được không mẹ" Cô bé sợ anh cô dĩ nhiên biết rõ, nên mỗi khi có chuyện cô đều đề con tránh đi nhưng Lâm Hiền lần này không chỉ làm Nhã Nhã sợ, lòng cô hôm nay cũng rất đau

" reng...reng...reng..." di động vang, là Đỗ Phi

" tý tý à, em nè chị rảnh không?" Không phải cậu đang đi làm sao, sao lại gọi cô đúng lúc quan trọng vậy

" cậu đang ở đâu thế?" Cô cố giữ giọng mình bình thường nhưng tay cô vẫn còn run

" hôm nay em off, sao hà đi đâu chơi không" tên nhóc này, sao cô lại không biết cậu đang nghĩ gì, làm gì có ngày off trùng hợp đến thế chắc chắn do Diệu Vy cùng Lý Vân gọi nói cậu nghe chuyện của cô, quanh đi quẩn lại, cô cũng chỉ còn mỗi họ và Nhã Nhã, nghĩ mà " muốn cười"

" được, mười lăm phút nữa tôi và Nhã Nhã đến"

Không khí buổi sáng ở bờ hồ Đại Lam thanh bình, nơi đây là vùng ngoại ô cách thành phố khá xa nên ít tiếng xe chạy, hầu như chỉ có cỏ cây và chim nhỏ. Diệp Kì cùng Đỗ Phi đang chèo thuyền trên mặt hồ, xa xa là bóng của Nhã Nhã đang đùa vui cùng Diệu Vy và Lý Vân, cô bé nghịch ngợm nắm mấy cái lá cây màu vàng đang rơi xuống sau đó tung nó lên cao, Nhã Nhã bây giờ mới thấy lại nụ cười, từ đêm trước tới nay cô bé vẫn một mặt đượm buồn, lúc này vừa thấy cậu cô bé đã nhào vào lòng mà kêu " Đỗ Phi anh Đỗ Phi" bé con đáng thương

" chị sao rồi" Đỗ Phi vừa chèo thuyền vừa hỏi cô, từ nãy đến giờ cô cứ không nói gì

" à không sao, chị quen rồi" nghe sao mà đau lòng, chồng trước cũng thế người đàn ông bây giờ cũng thế

" lúc đám cưới, em còn mừng đến muốn khóc cứ nghĩ cuối cùng rồi chị cũng được hạnh phúc" cậu còn nhớ ấn tượng ban đầu của cậu với Lâm Hiền cực kì tốt, lúc nghe nói anh ta theo đuổi Diệp Kì cậu cũng không phản đối, không ngờ con người thật sau tất cả mới bại lộ sớm biết như thế cậu sẽ không để bà chị này giao bản thân cho người đàn ông kia

" chị cũng không biết em à, chắc do chị không may, không có số hôn nhân" cô nhìn lên bầu trời, hôm nay mây trắng lẩn trong bầu trời xanh thật đẹp, không khí hôm nay thật thích hợp để dạo chơi

" không có số hôn nhân thì chị vẫn còn số bằng hữu, nói em nghe đi, chị nhắm được bao lâu" câu này không cần hỏi cũng biết, cô chịu đựng được bao lâu nữa đây?

"chị cũng không biết" cô chỉ cảm thấy Lâm Hiên như thể có hai cảm xúc, anh có thể mới đó đang châm chọc cô chứ bói cô, nhưng sau tức thì liền trở nên nhu mì như không có chuyện gì, cô mệt mỏi với cách sống ấy

"bà chị à chấp nhận đi, chị hợp với cuộc sống tự lập hơn" Cậu thấy rõ khi Diệp Kì không vướng bận hôn nhân cô và Nhã Nhã luôn rất vui, hai mẹ con đi đâu cũng có nhau đắng cay ngọt bùi đều cùng nhau hưởng, Đỗ Phi luôn là hậu phương vững chắc cho mẹ con cô. Cuộc sống khi xưa tuy hơi vất vả nhưng có được tự do, cô không bị ràng ép cô muốn đi đâu thì đi muốn sống sao thì sống, khi rảnh thì mẹ con lại kéo nhau đi chơi xa. Đỗ Phi phải công nhận một điều, Diệp Kì của khoảng thời gian đó, cô rất xinh đẹp, cái đẹp có từ tự do và cuộc sống bình dị đơn giản

"Diệp Kì chị coi kia" Đỗ Phi tay chỉ phía xa "con gì vậy nhỉ" một con cá đầy màu sắc dưới nước

"cá đẹp quá ha, ơ cậu xem bên kia người ta đang bán gì thế" phía xa xa là gian hàng nhỏ của một ông lão bán mật ong, phía trên còn có biển hiệu cửa hàng "mật ong cho nụ cười ngày nắng"

"là mật ong đấy, chị xem bên kia có người khất chữ trên lá phong đẹp quá" mọi thứ ở đây quá đổi dễ thương, Đỗ Phi giúp cô lấy lại nụ cười bằng cách đưa cô đi chung quanh. Cô bây giờ như đem hết chuyện buồn bực cùng mệt mỏi mấy ngày qua gác lại một bên. Trên hồ thiên nga đang bơi thành đàn, nhìn xung quanh chim đang làm tổ trên cây, gốc cây to tỏa ra bóng mát từ phía, thoang thoang đâu đây mùi trầm hương dịu nhẹ, nhắm mắt lại, cô thấy mình dễ chịu quá, xa xa kia ai đang mở bài hát của John Lennon vậy, "imagine" văng vẳng làm cô mỉm cười, bài hát này nghe lại vẫn thật hay. Bức tranh hôm nay thật đẹp, màu xanh của cây cùng vàng sậm của những chiếc lá, còn có màu của bầu trời và ánh nắng, mặt hồ rọi chiếu nên những dãy óng ánh do mặt trời chiếu xuống, bướm đang đậu trên hoa, trên cây cao có bầy chim làm tổ dưới nước cá đang lượn vòng. Mọi thứ trước mắt thật đẹp, đúng, cô thích một cuộc sống như vậy.

Buổi chiều bọn cô định kéo nhau đi ăn tối thì đi động cô vang lên, Lâm Hiên, cô thật sự muốn tắt máy mà sống thoải mái trọn vẹn hôm nay, bỗng cô thấy nhà không còn là nơi để về nữa. Nó làm cô lạnh lẽo, Đỗ Phi từ sau lưng đi tới

"cứ tắt máy đi tí, hãy cho bản thân thời gian nhìn nhận mọi việc, nếu thấy không được nữa, lúc ấy hãy đưa ra quyết định" cậu cùng mọi người vẫn bên cạnh cô

"alo, Lâm Hiên" cô nhẹ nhàng trả lời anh

"em về nhà đi" giọng anh không còn tức giận nữa, nhưng nghe qua không thấy được là cảm giác gì

"được, giờ em về" Đỗ Phi nói đúng, cô nên suy nghĩ thật kỹ với mối quan hệ này

"anh chờ em" Lâm Hiên cúp máy

"cậu đừng lo, có gì cứ về bên bọn mình" Diệu Vy ôm cô vỗ nhẹ

"chị Diệp Kì, nếu không nổi cũng đừng quá cố, chị đáng được nhiều hơn thế" Lý Vân cũng an ủi cô, tự nhiên lúc này Diệp Kì lại muốn khóc

"Nhã Nhã à, con muốn về không" cô bé ngoan ngoãn này giờ không nói gì, nay lại mỉm cười dịu dàng

"ta trở về nhà thử nha mẹ" cô ôm lấy con, cô cảm thấy may mắn khi có Nhã Nhã, cô thấy khâm phục con gái khi bao chuyện đã qua vẫn có thể tha thứ, cô bị cảm động bởi những tấm lòng lương thiện ở đây

Trên đời thật nhiều thứ kì lạ, vui đó rồi buồn đó. Cô còn nhớ đã nghe ai nói qua "hạnh phúc tự hoa trong gương, trăng trong nước, bất cứ lúc nào cũng có thể vụt tắt mà tan biến" cô quay về thêm lần nữa, mong rằng ngôi nhà kia sẽ lại ấm áp hơn

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thật Lòng Đến Đau Lòng

Từ khi Diệp Kì về nhà đến nay mọi thứ trầm tĩnh đến kì lạ, cô không thấy Lâm Hiên cầu nhau hay cố ý làm cô khó chịu nữa, cô bây giờ với anh đã coi như là tạm ổn nhưng cô vẫn thấy có gì đó không đúng, ngôi nhà mặc dù không còn những tiếng cãi nhau nhưng nó mang một màu xám xịt đến nặng nề. Lâm Hiên sáng vẫn đi làm rồi tối về, Nhã Nhã vẫn đi học đều đặn và Diệp Kì cô không quen cảm giác nhạt nhẽo này. Thình thoàng Lâm Hiên hỏi cô này nọ cô cũng trả lời anh, lúc rảnh anh chỉ ngồi đọc báo chứ không đối thoại đến cô và Nhã Nhã, có lúc cô còn tưởng nơi cô đang ở chỉ khác nhà hoang ở chỗ có ba con người vẫn còn hơi ấm!

"anh đi đâu thế" đã chín giờ tối không phải anh có công việc giờ này chứ

"anh có công việc" câu trả lời này mấy nay cô nghe lặp đi lặp lại không dưới một trăm lần

"trẻ vậy sao" cô lo lắng hỏi, anh bây giờ hay không ngủ ở nhà, cô không muốn quay lại như trước kia phải cô đơn lẻ bóng ở nơi được gọi là nhà này

"em ngủ trước đi, anh sẽ về sớm" về sớm của anh tức là sáng ngày mai, gần đây luôn thế, cô không còn lạ

"anh đi cẩn thận" cô nói xong đoạn bỏ lên phòng, cô không phủ nhận, nếu người con gái anh chọn không phải là cô mà là một ai khác, có lẽ sẽ không có những trận cãi vã như vậy. Một cô gái mềm mỏng biết nghe lời và làm theo lời anh sẽ khiến anh hài lòng và vui vẻ, một người phụ nữ dịu dàng luôn biết cách làm anh thoải mái và vâng ý anh. Đúng, nếu bên anh là một cô gái như vậy thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng cô là cô, dù có như thế nào đi nữa cô vẫn là cô, anh có chọn sai đi nữa thì cô hôm nay vẫn là cô của từ trước đến giờ, cô không phải mẫu phụ nữ cam chịu, cô cũng không phải là một người nghe gì vâng nấy. Cô có lập trường và sự kiên định của bản thân, đúng là đúng sai là sai giống tổ cuộc đời đã mài dũa nên một con người như Diệp Kì này, có lẽ do cô quá mạnh mẽ và tự lập nên anh mới thấy mệt vì không "thuần phục" được cô, nhưng sao giờ đây? Khi đó chính là con người cô?

Có lẽ gặp gỡ nhau ở thời điểm nào không phải là lỗi, mà cái sai ở đây là hai người đã vội vã ký trao nhau một chữ "hứa" không thuyết phục ở thời điểm ấy!

Bây giờ anh đi sớm về khuya quá thường xuyên, cô ở nhà rất chán nản, cô tự hỏi mình cái quan hệ này rốt cuộc có gì tốt để tiếp tục hay không? Cô tuyệt đối không sợ việc phải ly hôn thêm lần nữa, những hừn hục lạc hậu cùng ánh mắt của người xung quanh không là gì đối với cô, nhưng cô muốn cố gắng, muốn tha thứ và chấp nhận Lâm Hiến thêm một lần nữa vì dù sao, tại thời điểm Diệp Kì cô đơn nhất anh đã đến bên cô thấp ngon nên đầu tiên để cô nhìn ra, mình là ai.

Buổi sáng Diệp Kì thức dậy trên salon, tối qua cô ngủ quên ở đây sao? Nhả Nhả chắc còn ngủ trên phòng, Lâm Hiến đâu?

"Hiền à?" Cô lên phòng không thấy anh nên gọi to tìm kiếm, anh đang tưới cây sau vườn, thấy cô ra anh vẫn không nói gì

"tối qua anh ngủ được không?" Cô muốn nói chuyện với anh, ít ra vấn đề này phải được giải quyết, cô không chịu nổi không khí u ám mấy ngày nay nữa rồi

"em ngủ được không"

"ừm" cô mỉm cười, giữa họ tuy không có những tranh cãi nảy lửa nhưng cảm giác lạnh lùng xa cách này làm cho cô đau lòng

"hôm nay anh không đến công ty à"

"hôm nay anh không đến" vậy có lẽ hôm nay cô có thể đề nghị anh đi chơi rồi, lâu quá gia đình này chưa có một ngày thoải mái

"vậy hôm nay..."

"hôm nay anh có hẹn... Diệp Kì, thật ra thì anh nghĩ...chúng ta hãy tạm thời cho nhau thời gian, anh với em tạm thời đừng quan tâm đến nhau quá...đợi khi hai ta lại sẵn sàng rồi, chúng ta sẽ..." cô vẫn chưa nói hết câu thì chợt miệng cứng lại, anh vẫn là không thể cho cô thời gian, dù chỉ một ngày?

"ừm...em không làm phiền nữa" cô cắt ngang lời anh rồi nhanh xoay đi, trên mặt là hai hàng nước mắt lăn dài. Diệp Kì à Diệp Kì mày ở đây ngu ngốc cái gì chứ? Hạnh phúc lần thứ hai có tồn tại sao?

"bản thân mình rốt cuộc muốn thế nào" người sau lưng nhìn theo dáng cô tự lẩm bầm, lúc này Diệp Kì ngó ý muốn đi chơi với anh không phải anh không biết, nhưng anh vẫn không thấy thoải mái, ít nhất là bây giờ. Diệp Kì có phải người dành cho anh?

"Diệu Vy, đặt cho mình vé máy bay đi Mông Cổ, càng sớm càng tốt" cô gọi cho Diệu Vy, cố gắng ngăn tiếng nấc sắp bật ra, tại sao cả tuần hơn rồi anh vẫn chưa người ngoại? Tại sao lại lạnh nhạt xa cách trong khi người sai không phải là cô? Tại sao cho cô mộng mơ đề rồi tất cả tan biến vậy? Cô mạnh mẽ cũng là lỗi của cô? Cô muốn gánh vác một phần nào đó nặng nề trong cuộc sống với anh cũng là lỗi của cô? Cô vì anh cũng là lỗi của cô sao chứ?

"cái gì! Nè Diệp Kì à nói rõ một chút mình không hiểu, sao lại vậy? Sao phải đi Mông Cổ?" Tiếng khóc cổ kìm nén của cô không phải Diệu Vy không biết, chính vì thế cô rất lo lắng

"mình không chịu nổi...mình thật sự không chịu được nữa...mọi thứ bây giờ thật tệ" cô lấy hết sức gào khóc, mọi uất ức chịu đựng mấy ngày nay kẹt lại trong lòng, cứ như vậy mà trực trào ra

"nín nín...cô gái ngốc bình tĩnh nói mình nghe" Diệu Vy bên đây hoảng loạn, Diệp Kì trước giờ, oà khóc như một đứa trẻ như thế chính là lần đầu tiên, cô để Diệp Kì khóc thật thoải mái, cô gái mạnh mẽ này, cũng đã lâu rồi không được khóc

"anh ta đang không cần mình nữa, mình mệt mỏi rồi...mình muốn đi đâu đó...cậu đặt vé cho mình nhé" cô không còn khóc lớn nữa, chỉ còn những tiếng thút thít nho nhỏ, cả hai lần đều gặp chung hoàn cảnh bị lạnh nhạt bất cần, lần thứ nhất cô không cảm thấy mình đáng thương vì dấu sao đi nữa đó là làm lỡ lần đầu tiên của cô, cứ tưởng cô đã biết học hỏi biết dè chừng và suy nghĩ thấu đáo, nhưng rồi vẫn xảy chân mà rơi xuống một cách ngu ngốc đến vô tội

"cậu đi bao lâu?" Diệu Vy biết mỗi khi Diệp Kì không vui đều muốn đi đâu đó xa, cô làm việc trong hãng hàng không nên việc đặt vé gấp đối với cô

không khó

"cậu đặt cho mình vé một chiều, khi đã ổn mình sẽ về" cô muốn bản thân bình tĩnh lại để biết mình cần gì

"được, mình sẽ đưa cho cậu với tốc độ nhanh nhất" Diệu Vy và bọn Đỗ Phi sẽ không gọi điện cho Diệp Kỳ trong khoảng thời gian đó, bọn họ biết để cô một mình, không làm cô thêm vướng bận, để cô thanh thản tâm hồn, suy nghĩ ổn thỏa rồi, cô sẽ trở lại bởi Diệp Kỳ của họ rất mạnh mẽ!

"cảm ơn cậu"

Ngắt máy xong cô nhắn tin cho Lâm Hiến

"em sẽ vắng nhà, mọi thứ trong nhà anh tự lo một thời gian" không cần biết anh có trả lời hay không, cô tắt máy thu xếp đồ đạc rồi lên phòng gọi Nhà Nhả, cô và con gái không vui lại đi xa vậy.

"Nhà Nhả à, con gái dậy thôi mẹ con mình tới nhà cô Diệu Vy"

Khi ở nhà Diệu Vy hai ngày thì cô nhận được vé, cô và Nhà Nhả chào tạm biệt bọn Đỗ Phi rồi trực tiếp đến sân bay

"mẹ ơi lần này mình lại đi đâu" Nhà Nhả ngồi hàng ghế kế cô, vì không phải ngày lễ nên sân bay không đông lắm di chuyển lên máy bay càng thuận lợi hơn

"lần này mẹ con mình đi chơi xa con thích không"

"đi du lịch xa ă?" Cô bé thích thú

"ừm chúng ta đi nghỉ mát"

"không có baba ă?" Sáng giờ cô bé ngủ vừa tỉnh liền không thấy baba đâu

"chỉ hai mẹ con mình thôi, như lúc trước!" Cô cười gượng, Lâm Hiến anh, cô sẽ không bao giờ biết được anh đang nghĩ gì

"baba bệnh sao"

"baba bận việc con à, chỉ hai mẹ con mình đi thôi như trước giờ vậy đó"

"dạ mẹ, vậy mình sẽ chụp hình chứ"

"tất nhiên rồi, công chúa" hai mẹ con nhìn nhau cười, máy bay cất cánh

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đồi Quên Lãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Mông Cổ

Văn phòng người người ra vào, hết quản lý rồi tới trưởng phòng nghiệp vụ, Lâm Hiến bận tới mất mấy lo cho dự án sắp tới, đến tận bảy giờ tối anh mới hoàn thành xong dự án ban đầu, nhìn đồng hồ cũng đã tối anh muốn lấy di động gọi cho Diệp Kỳ hỏi cô hôm nay nấu món gì nhưng nhớ ra cô đã đi rồi, từ hôm qua anh nhận được tin nhắn từ cô đều bận rộn đến hôm nay cũng chưa trả lời, anh không biết bản thân đang muốn gì, tại sao lại có cảm giác mệt mỏi với cô chứ? Anh biết đó là vô lý nhưng chính anh cũng không hiểu anh đang bị gì, lúc mới quen không phải Diệp Kỳ đối với anh rất tuyệt vời sao? Nụ cười ánh mắt của cô làm anh đến tận lúc ra về cũng không quên được, sao bây giờ cảm giác lại khác như vậy? Anh cắt di động cũng không định trả lời tin nhắn của cô

Mông Cổ mùa này có nắng nhưng không nóng nực, Diệp Kỳ ngồi trên bãi cỏ tay vừa cầm cọ vẽ mắt thì hướng về phía Nhà Nhả đang chạy nhảy với bọn trẻ con ngoài kia, qua đây đã hai tuần cô cũng bắt đầu học theo lối ăn mặc truyền thống của dân Mông Cổ, bộ áo lụa nâu tay dài cùng váy dài xoè xuống tới gót chân, tóc cô quấn cao cài thêm cành hoa trắng nhỏ xíu, nhìn từ xa cô như cô xinh viên đang đi thực tập, Diệp Kỳ rất khéo tay cô vẽ cũng rất đẹp tuy không trường lớp nhiều như những người con gái khác nhưng vì bàn tay của cô mà có rất nhiều nhà thiết kế muốn nhận cô làm việc

"Nhà Nhả, đừng chơi nữa tới đây uống nước" cô gọi con gái, mọi thứ bây giờ đối với cô cũng tạm ổn, từ lúc đến đây tới giờ cô chưa từng mở điện thoại, cô hiểu rõ bọn Đỗ Phi muốn để cô thanh tĩnh nên sẽ không gọi điện cho cô, còn anh? Lâm Hiến có gọi cho cô mấy ngày qua không? Ngày ấy nhận được tin nhắn của cô anh phản ứng thế nào?

"hye lady...can you speak english?" Đang cho con uống nước thì có người gọi cô, là một thanh niên châu á tuổi cũng cỡ Đỗ Phi thời, nhưng người tương đối cao lớn

"oh yes...can I help you?" Tiếng anh của cô không phải thuộc hạng xuất sắc nhưng cũng tạm ổn

"oh dear... I don't know how to go Magic market, you know the road to the market?"

"yes I know" cô dùng tiếng anh để chỉ đường cho người thanh niên, sau đó mẹ con cô về nhà

"mẹ ơi hồi nãy đi đường con thấy có ông kia vừa đi vừa quỳ lạy sau đó đứng lên đi được một đoạn rồi quỳ lạy tiếp, người ta làm gì vậy mẹ" Diệp Kì vừa thay đồ vừa giải thích cho con gái

"ở Mông Cổ này đó là cách thức mà các thầy tu tu đó con, họ phải chịu khổ chịu cực vừa đi vừa lạy ở ngoài nắng như thế thì họ sẽ mau đắc đạo hơn, họ tin như thế"

"vậy họ cảm cái thô đồng chi vậy mẹ"

"để mọi người đi đường có thể bỏ tiền vào giúp đỡ họ" cô sấy tóc cho con gái, tóc con cô dài tới lưng rồi

"mẹ ơi mai mình đi đền vua được không mẹ" cô bé nhảy vào lòng cô ngồi, đối với cô bé mẹ luôn là nhất không ai thay thế được

"được thôi, giờ con ngoan uống chút sữa rồi đi ngủ, mai mẹ con mình đi chơi đền vua"

Văng bóng Diệp Kì, Lâm Hiến không quan tâm từ từ rồi cũng thấy thiếu đi thứ gì đó, anh muốn biết cô đang ở đâu, đang làm gì, cô còn giận anh không, nghĩ tới bất giác làm anh nhớ đến những lời lúc trước anh nói với cô, "tạm thời đừng quan tâm đến nhau" những lời như vậy...có phải thật lòng anh muốn thế không?

"alo cho hỏi ai vậy" giọng nữ ở đầu dây bên kia, giọng anh trầm thấp áp sát di động

"xin chào cô Diệu"

Mẹ con Diệp Kì hôm nay quả thật chơi rất vui, Diệp Kì hôm nay mặc đồ trẻ trung nhìn cô tươi trẻ đến rạng rỡ, Nhã Nhã được mẹ cho mặc váy hoa ngắn với tất đen, áo khoác có tay làm Nhã Nhã như một fashionista chính hiệu

"mẹ ơi đi ăn trưa thôi" cô bé kéo tay Diệp Kì đến một nhà hàng gần đó, nhà hàng này được trang trí theo kiểu cổ điển vừa đẹp lại không cầu kì, cô lấy máy ảnh chụp cho Nhã Nhã vài tấm rồi mẹ con gọi món. Khi thức ăn đưa lên thì người phục vụ còn mang thêm một chai vang năm tám mươi hai

"xin lỗi tôi không gọi rượu" cô dùng tiếng anh nói với anh, người phục vụ vẫn im lặng và đưa cho cô tờ giấy

"Diệp Kì, ăn trưa xong anh đợi em dưới sảnh" không cần hỏi cô cũng biết là ai

"Nhã Nhã yêu không phải con muốn đọc truyện tranh sao, trên lầu kế phòng ăn có gian trưng bày sách đấy, đọc truyện rồi ở yên đó chờ mẹ đừng đi đâu nha con" cô đành để Nhã Nhã lén đi, vì nhà hàng này khá rộng lại có nhiều quầy nên Nhã Nhã chờ cô ở phòng sách là yên tâm nhất, anh với cô chưa biết hôm nay có gì xảy ra không

"sao anh biết em ở Mông Cổ" vừa ngồi xuống cô liền đi thẳng vào vấn đề, còn anh vẫn xoay ly rượu trên tay, chất rượu đỏ trong cang huyền hoặc

"là Diệu Vy nói sao" cô hỏi lại lần nữa, hai mắt kiên nhẫn nhìn anh

"em thấy việc chồng đi tìm mình có gì quá đáng sao? Sao lại có nét mặt như vậy

"tại em bất ngờ thôi" rõ ràng cô không nói với anh việc cô đi Mông Cổ, ngoài Diệu Vy ra còn ai vào đây được nữa

"vài bữa nữa em về" cô nhìn hấn, người đàn ông ưu tú trước mắt này thật sự làm cho người ta thấy hấp dẫn chí mạng, nhưng tại sao với cô anh bây giờ chẳng khác gì một pho tượng rỗng vậy chứ

"anh không bắt em về ngay, nhưng Diệp Kì à không phải chúng ta đã rất lâu không nói chuyện rồi sao" anh đặt ly rượu xuống nghiêm túc nhìn cô, Mấy ngày qua cô không có ở nhà, thật sự anh thấy hơi trống trải

"không phải anh nói chúng ta tạm đừng quan tâm nhau quá sao" cô còn nhớ lúc ấy vì câu nói này, cô đã rất đau lòng

"anh không phủ nhận lúc ấy anh đã hơi nóng vội nhưng Diệp Kì...thật sự anh nhớ em!" Câu nói này của anh vừa làm cô vui vừa làm cô sợ, cô vui là vì anh đã đến tận đây tìm cô nhưng anh có thể hết lòng như vậy được bao lâu? Có phải khi cô về, mọi thứ trở về như lúc trước thì anh cũng sẽ trở lại đáng về bất cần cô hay không?

"em hứa với Nhã Nhã sẽ dẫn con đi chơi thật thoải mái, nên tạm thời em muốn dành thời gian cho con" mặc dù không phải con anh, nhưng hơn tất cả Nhã Nhã là mạng sống của cô

"được, khi em thoải mái rồi thì cùng con về nhà" anh nói xong rút một cái thẻ đưa cho cô

"cái này em không cần, tiền trong thẻ vẫn còn" cô hạn chế dùng tiền của anh, ngoại trừ tiền anh đưa tiêu vặt mỗi ngày còn lại những khoảng dành cho chuyến du lịch này đều là tiền trong thẻ của cô

"anh sẽ không yên tâm" giọng nói anh kiên định, cánh tay đưa thẻ cho cô hồi lâu cũng không có ý hạ xuống

"hết cách với anh rồi, cảm ơn" cô cầm tấm thẻ nhưng cũng không có ý dùng đến nó

"giờ anh về luôn sao" cô thấy anh chuẩn bị đi thì hỏi, anh ta tốn công đến Mông Cổ chỉ để gặp nói với cô vài lời? Con người này có phải quá nhiều tiền nên mới tùy tiện tiêu như thế?

"tin anh đi Diệp Kì, anh rất cố gắng để gặp được em đây!" Anh nói xong rồi đi, thật ra vì muốn gặp cô mà anh đã cắt công đến nhà Diệu Vy rồi bị Diệu Vy mắng một trận, ý ban đầu của cô cũng không muốn cho anh biết nhưng thấy sự kiên trì của anh nên cô cũng nói anh biết nơi Diệp Kì đang ở, lúc anh xoay đi cũng không quên đe dọa anh "còn làm Diệp Kì giận sau này tôi sẽ không giúp anh nữa", lần này có thể thấy Lâm Hiên thật muốn cô trở về

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Anh Đã Không Làm Thế

Khi cô và Nhã Nhã trở về đã là ba tuần sau, sau cuộc nói chuyện hôm ấy anh cũng không đến tìm cô nữa, có lẽ anh muốn cô sẵn sàng rồi về gặp anh. Khởi động lại điện thoại, ngoài tin nhắn hôm cô đi nhắn cho anh ra không còn gì nữa anh cũng không trả lời lại, bọn Đỗ Phi chắc vẫn chưa biết cô về

"alo Lâm Hiên, em về rồi" cô gọi cho anh dù sao cũng nên báo một tiếng mà

"ừm em nghỉ ngơi đi, hôm nay anh về sớm"

"em chuẩn bị đi chợ đây, tối nay em nấu canh gà nhé"

"ừm, tùy em đi"

cô tắt máy, chuyến đi vừa rồi thật sự đã làm cô ổn hơn nhiều so với trước kia, nhưng cô vẫn tự hỏi, từ nay về sau cô và Lâm Hiên nên làm gì?

Buổi tối xong xuôi, cô đang tắm cho Nhã Nhã thì có điện thoại

"nhỏ ngọc kiaaaa....về không báo tụi này" giọng Diệu Vy vang to bên kia, còn có cả Đỗ Phi cùng Lý Văn

"bà chị à về rồi khi nào rảnh thì đi ăn tối nhé" cái đám này không lúc nào yên tĩnh cả

"ok ok chị biết rồi, Diệu Vy con nhỏ ngọc này mình còn có tội chưa xử cậu" đám lên cô nói cho Lâm Hiên biết cô ở Mông Cổ

"haha...không gì tại thấy người nào đó rất nóng lòng" Cô cũng vì nhất thời thương người, thật oan ức mà

"được được, khi gặp mình sẽ trọng thưởng cho cậu" Diệp Kì cười tươi rói, tự nhiên cô lại nhớ đám quậy phá này rồi

Cô đang nói chuyện thì Lâm Hiên bước vào, anh thấy cô đang tiếp điện thoại nên không chen ngang chỉ hôn trán cô một cái rồi lên phòng tắm

"Nhã Nhã thay đồ đi con gái" cô nói xong thì lên phòng gõ cửa

"anh xuống ăn tối luôn nhé" cô nghe tiếng nước xả, anh vẫn đang tắm

"anh xuống ngay"

Bữa tối của ba người hoàn chỉnh, thật sự rất lâu rồi không ngồi ăn tối như vậy, quá nhiều thứ phiền phức xảy ra đến hôm nay cô mới được thoải mái một chút

"con gái, con muốn ăn đùi gà không" nói xong anh gấp đùi gà cho Nhã Nhã, cô bé cười tí mắt, baba của em rốt cuộc không còn lạnh lùng xa lánh nữa, baba hiên lại rồi

" cảm ơn baba"

" Diệp Kì em muốn uống gì đó không"

" à em có mang trà truyền thống ở Mông Cổ về đây, chúng ta uống thử nhé"

" Nhã Nhã còn nhỏ đừng uống trà, con muốn uống mật ong không" Diệp Kì hôn má con gái, hôm nay cô thấy rất vui vẻ

" dạ muốn" Nhã Nhã ngoan ngồi nhìn ba mẹ loay hoay trong bếp

" anh bắt nước, em lấy trà nhé"

" anh cẩn thận nóng đấy"

" trà thơm em nhì"

Cứ thế buổi tối của ba người lặng lẽ trôi qua

Diệp Kì cảm thấy ổn ít nhất là bây giờ, từ khi cô bỏ đến Mông Cổ Lâm Hiền đã biết lắng nghe cô hơn, cô cứ nghĩ mọi sóng gió đã qua cuộc sống của cô có thể yên ổn trở lại, Diệp Kì tiếp tục với cuộc sống vui tươi nhưng không hề biết sắp tới cô sẽ đối diện đến việc làm cho cô đau lòng nhất

" hôm nay anh đi dự tiệc công ty, em muốn đi chung không" Lâm Hiền khoác bộ vest chỉnh chu nhìn anh đặc biệt lịch lãm

" em định đến chỗ bọn Đỗ Phi, từ Mông Cổ về vẫn chưa gặp bọn họ"

" ừm vậy em đi đi"

" anh đừng uống say nhé" tối nay cô muốn nói với anh cô sẽ đi làm, cô không muốn anh thêm nặng vai cô muốn sang sẽ chút gì đó với anh

" được"

Cô và bọn Đỗ Phi vừa ăn cơm xong, bây giờ đã là bây giờ tối, bọn cô ăn uống rồi ngồi trên salon xem phim và tán chuyện vài câu, đa số là hỏi thăm Diệp Kì dạo này thế nào họ muốn biết Lâm Hiền đối xử với cô ra sao, anh đã tôn trọng cô trở lại chưa

" chị vẫn mong mọi thứ sẽ yên ổn"

" Diệp Kì à nếu mệt mỏi thì nhớ nói với bọn em, đừng giấu rồi chịu đựng một mình nha" Đỗ Phi biết chuyện lúc cô đi Mông Cổ lại càng ngày lo lắng hơn, cậu quen biết Diệp Kì không phải ngày một ngày hai tính tình của cô cậu hiểu rất rõ, cô là người rất rõ ràng ngay thẳng dù là phận con gái nhưng cô không hề yếu mềm cô không như những người con gái khác chỉ biết cam chịu số phận, cô biết bản thân mình muốn gì và nên làm gì Diệp Kì chính là hình mẫu của phụ nữ thời hiện đại. Lâm Hiền cần một người như mì dựa dẫm vào anh, người mà anh nói gì cũng nghe theo nên việc anh và Diệp Kì thường xảy ra tranh cãi chắc chắn sẽ diễn ra hằng ngày. Cậu chỉ là không biết, với bản tính độc lập tự tôn này của cô, Diệp Kì sẽ chịu đựng trong bao lâu

" hôm em nghe chị em nói lại chị đi Mông Cổ, em và Đỗ Phi đã lo lắng một trận" Lý Vân nói, cô là cô gái trẻ trung xinh đẹp, hàng ngày thấy ít can dự vào chuyện người khác nhưng đối với Diệp Kì, cô nàng quan tâm ra mặt

" ừm, giờ chị không sao đâu, tuy Lâm Hiền đã thay đổi rõ rệt sau khi cưới, nhưng chị vẫn mong anh ấy sẽ hiểu và chịu sống hoà thuận với chị" Lý Vân thương người phụ nữ này, cô còn tìm cho cô công việc thiết kế trang sức hợp với tài về vôi của cô, có thể thấy rõ rệt mọi người rất yêu thương Diệp Kì

" cậu bây giờ nói chuyện với anh ta bình thường rồi chứ, anh ta có làm gì Nhã Nhã sợ không"

" không sao bọn mình ổn rồi, anh ấy cũng không làm gì Nhã Nhã nữa" Diệu Vy là người chứng kiến đêm cô bị nhốt ở ngoài khó trách trong cô bây giờ có chút thành kiến với Lâm Hiền

Bọn họ đang nói chuyện thì di động Diệp Kì reo

" em về chưa" giọng Lâm Hiền nghe có vẻ khàn, chắc chắn anh lại quá chén

" chút nữa em về, anh ăn gì chưa" cô nhẹ nhàng đáp lại anh giờ không phải lúc anh và cô tranh chấp nữa

" anh ăn rồi, em về ngay đi" chắc chắn anh đang say nên khó ngủ

" được, nửa tiếng nữa em sẽ về" cô không thể mất lịch sự bỏ về nửa chừng, Đỗ Phi cùng mọi người đang gọt hoa quả

" được" anh nói xong liền tắt máy, nhưng cứ cách năm phút anh lại nhấn tin một lần không ngừng nghỉ

" em về chưa"

"em về ngay đi"

"em làm vợ thế à, đi đêm thế à"

"anh nói là về ngay không"

Bọn Đỗ Phi thấy cô cứ đọc tin nhắn liền hiểu có chuyện gì

"thôi cậu về đi, đừng để anh ta khó chịu không lại xảy ra chuyện nữa đây" Diệu Vy thừa biết Lâm Hiền sẽ đối xử với Diệp Kỳ ra sao nên cô lo lắng

"đứng rồi về đi Diệp Kỳ mai rảnh em lại tới tìm chị"

"tại sao phải sợ như vậy, anh ta rút cuộc coi chị là gì hả? Một tiếng không được liền làm phiền như thế? Sao phụ nữ phải chịu khổ vậy, Diệp Kỳ tối nay chị cứ ngủ yên ở đây luôn, một vài lần như thế để Lâm Hiền học cách tôn trọng chị đi" Lý Vân ngồi bên cạnh này giờ nhin xuống nhưng lúc này cũng bất bình, Diệp Kỳ với bọn họ chưa lúc nào lại vướng nhiều rào cản như thế, trước khi cưới anh Diệp Kỳ là một cô gái tự do tự tại, bây giờ nhìn lại xem hậu quả của việc tiếp nhận anh, tin vào lời hứa của anh để bây giờ phải làm con chim bị kim trong lồng. Lý Vân là người tự do, cuộc sống cô rất tây hoá việc Lâm Hiền hay quản lý cuộc sống của Diệp Kỳ đúng là đã làm Lý Vân khó chịu

"nói vậy thôi nhưng hai người mới làm hoà không bao lâu, em thấy tốt nhất mỗi người nhường một bước đã, Diệp Kỳ tỷ cứ về đi chúng ta sẽ gặp lại sau mà"

"ừm, bây giờ cần nhất là nên để Lâm Hiền tỉnh táo rồi nói rõ ràng với anh ta" Diệu Vy cũng tiếp lời, Diệp Kỳ nghe theo rồi chào tạm biệt mọi người một mình lái xe về

Trên xe cô luôn có dự cảm bất an đến Nhã Nhã cũng nhận thấy, bé con nắm chặt tay cô ý nói hãy bình tĩnh, cô mỉm cười với con gái rồi hai mẹ con tiến về tiểu khu

"em về rồi" cô bước vào nhà Lâm Hiền đang ngồi trước bàn, mặt anh không có biểu cảm gì nhưng trong mắt rõ ràng đang giận dữ

"em về rồi đây" cô nhìn lên đồng hồ mới tám giờ tối, anh không phải lấy cớ về trễ rầy la cô nữa chứ

"em làm vợ kiểu gì mà một thân con gái dẫn con đi khuya hả" anh nói gần như hét lớn làm Nhã Nhã nấp sau cô run rẩy, cô bé nắm chặt áo Diệp Kỳ

"em đã nói nửa tiếng sẽ về" cô bình tĩnh nói chuyện với anh, cô chọn cách nhẫn nhịn

"con em còn nhỏ em không lo lắng sao" giọng anh nghe rất rõ ràng, anh vẫn chưa say lắm

"con em trước nay đều đi với em như thế" cô cực kì ghét cái cách nói chuyện con em con anh của anh, cô thẳng thắn trả lời nếu anh muốn rạch giữa ranh giới với Nhã Nhã, cô sẽ không ép anh nữa, anh lấy cớ lo lắng cho Nhã Nhã mà nói cô việc này quá mức buồn cười, khi chưa quen anh mẹ con cô cùng bọn Đỗ Phi luôn vui vẻ bên nhau như thế cô biết rõ bản thân mình là một người mẹ nên phải chăm sóc Nhã Nhã thế nào, việc này trước nay cô đều làm đúng và chu toàn bốn phận, hôm nay anh lấy lý do vô lý này làm khó cô?

"câm miệng! Đàn bà như cô còn ở đây tự cho mình là đúng? Cô lấy tư cách gì hả" anh hét lớn đủ để người bên ngoài nghe được, cô thật sự rất tức giận

"anh có thể ngồi xuống nói chuyện bình thường không? Chuyện không tới mức anh phải làm như thế" nếu hai người bọn họ cãi nhau bên ngoài thì chắc chắn hàng xóm sẽ tới xem trò vui, cô thật không muốn điều tồi tệ đó xảy ra

"cô nhìn lại mình đi rồi nói tôi, thứ đàn bà như cô lúc lạnh lúc nóng không bao giờ nghe lời tôi thì cô ra thế gì hả" anh đập đổ bàn trà khiến Nhã Nhã khiếp sợ đến xanh mặt, lần đầu tiên baba đáng sợ như thế

"ra đây cho tôi" anh kéo cô ra ngoài tiểu khu, bây giờ mới tám giờ tối mọi người vẫn chưa đi ngủ, thấy nhà bên cạnh ồn ào liền tập trung ra xem trò vui

"mọi người nhìn đi, cô ta có con nhỏ mà đi đêm giờ này, tụ tập bạn bè thành thói quen rồi mọi người nói xem tôi phải thế nào" anh gào lên như một kẻ điên, mọi người nháo nhào chỉ trỏ bàn tán có người xem chuyện này không đáng để anh làm loạn như thế, nhưng cũng có ít người chỉ vào Diệp Kỳ mà chê trách dù họ không hiểu gì

"vợ chồng xích mích nên vào nhà mà giải quyết anh Lâm à không nên ồn ào như thế" bảo vệ từ xa chạy tới, cái gia đình này trước giờ không hề có chuyện gì xảy ra sao hôm nay lại loạn cả lên rồi

"đúng đó, bình tĩnh đi chuyện gì cũng giải quyết được mà"

"hai vợ chồng thật là gây nhau lại ra đây làm loạn" mọi người cứ thế đứng nói rồi sau đó lại tản đi ai về nhà nấy, Diệp Kỳ này giờ sắc mặt trắng bệch không nói lời nào cũng im lặng vào nhà

"Lâm Hiền, anh định làm gì?" Vừa vào nhà cô chưa kịp bình tĩnh lại thì Lâm Hiền vào bếp lấy ngay con dao ra kẻ sát cô

"cô cãi bướng nữa tôi giết cô chết" anh gần như kẻ điên kẻ dao sát cô, Nhã Nhã bên cạnh chạy lại ôm chân anh khóc toáng lên, baba không có

quyền làm đau mẹ của bé, baba thật đáng sợ

"nếu muốn anh cứ việc" cô cầm tay anh kẻ sát vào cổ mình thêm, ngay chính lúc này thì bao hy vọng lại một lần nữa bị dập tắt, so với mấy năm trước còn tệ hại hơn. Anh rõ ràng vẫn còn tỉnh táo, không phải vì say rượu làm cản, tại sao anh lại như vậy? Hay đây mới chính là con người anh

"mẹ kiếp cô, nếu tôi biết trước lấy cô khiến tôi chán ghét như thế. Tôi sẽ không chọn lấy cô" anh hét rồi quăng con dao xuống đất tự đâm vào tường rồi đập đầu mình như người không tự chủ, Nhã Nhã nhào tới ôm chặt eo và chân anh

"baba đừng như vậy...baba sẽ bị chảy máu...baba ơi đừng mà...huhu" cô bé khóc lên thất thanh, một màn hỗn độn này làm Diệp Kì thấy như chết đứng, đây là gia đình từng là tất cả của cô sao? Đây là cái kết cô hằng ước mong sao? Đây là người đàn ông lúc xưa cầu hôn cô dưới nền hoa lãng mạn sao? Đây là người đàn ông nhẹ nhàng tựa như hoa trôi sao? Tại sao bây giờ lại khác đến vậy, thể như hai người hoàn toàn xa lạ không liên quan nhau, tại sao lại như vậy?

"baba ơi đừng mà...con sợ rồi con xin lỗi...baba ơi đừng lại đi" Nhã Nhã vẫn cố cầu xin anh, Diệp Kì đứng chôn chân mà tim như thất lại

"cút ra" anh hét Nhã Nhã ra xa không thêm màng đến con bé có bị thương không, Diệp Kì đi tới anh với vẻ mặt lạnh lẽo mà bi thương

"chát!!!" Tiếng tát tai vang lên, Lâm Hiền bỗng khựng lại

"ai cho anh làm thế với con tôi?" Cô lạnh lùng nhìn anh, chuyện đến nước này thật sự không cứu được nữa

"anh có biết hôm nay anh đã giết tôi thêm một lần nữa" anh nãy giờ la hét tán loạn nhưng thời khắc này lại im bất mà nhìn cô

"anh dứt hết tình cảm của tôi dành cho anh chỉ trong một đêm" lời nói lúc anh kẻ dao sát cô cô khi nãy vẫn văng vẳng bên tai, có ai biết khi anh nói những lời này cô đã đau lòng đến mức nào, cuộc đời Diệp Kì nhận nhiều đắng cay nhưng vẫn không thể so bằng việc cô bị chồng trước lừa anh bấy giờ si nhục cô như thế

"Lâm Hiền, tôi và anh đã nói với nhau nhiều rồi, cũng đã hết thứ để nói. Hôm nay những gì anh nói anh hãy nhớ kỹ dù tôi, tôi sẽ làm theo những gì anh mong muốn. Thư ly hôn sẽ được gửi đến anh trong thời gian sớm nhất" cô nói xong lại bế Nhã Nhã nãy giờ đang ngồi khóc dưới đất lên lau để lại Lâm Hiền đang ngồi yên bất động

Anh lại sai nữa rồi, cái sai không thể cứu vãn nổi

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Xin Được Làm Hoa Bỏ Công Anh

Cô sắp xếp đồ đạc ổn thỏa, những tấm thẻ ngân hàng anh đưa cô cũng bỏ lại những thứ này trước nay cô không hay dùng, có lẽ sau này cũng không có phúc mà dùng nữa, cô nghe tiếng xe chạy đi có lẽ anh đã ra khỏi nhà, vậy cũng tốt cô sẽ không cần chạm mặt anh lúc đi

"Nhã Nhã mình đi" cô đi đến bên con, Nhã Nhã đã không còn khóc nữa nhưng mắt bé con vẫn đỏ hết lên thật buồn

"đi đâu hả mẹ"

"mẹ xin lỗi Nhã Nhã nha, bây giờ mẹ con mình quay lại với cuộc sống trước kia, mẹ sẽ không để Nhã Nhã phải gặp chuyện này thêm một lần nào nữa, mẹ xin lỗi con" cô ôm cô nấc lên từng cơn, nãy giờ gây nhau với Lâm Hiền cô cũng không khóc, ngay cả lúc anh kẻ dao vào cô cô vẫn bình tĩnh đối mặt với anh cô không sợ chết càng không sợ bị anh giết chết. Nhưng đối mặt với con gái cô lại không nhận được mà để bản thân yếu đuối, cô đã nợ con bé quá nhiều

"mẹ ơi con thương mẹ lắm" Nhã Nhã ôm cô rồi vuốt đầu như cái cách cô hay làm lúc em ngã khóc hồi bé, mẹ em bây giờ đang rất đau khổ mẹ đang cần em vỗ về, ý nghĩ thơ ngây nhưng tình cảm dạt dào trong em

"mẹ xin lỗi, mẹ làm mẹ mà lại tồi như vậy bất Nhã Nhã phải chịu khổ theo mẹ" cô nói làm Nhã Nhã cũng méo mào

"mẹ ơi mẹ đừng khóc mà...Nhã Nhã với mẹ về nhà hồi trước nha, mình như trước kia nha"

"ừm con gái, mình đi thôi"

Cô bước ra khỏi nhà thì gọi điện cho Diệu Vy, giờ điều cần làm nhất là có nơi nghỉ chân đêm nay

"cậu cứ tới đây, bọn mình đợi cậu"

Tối khuya Nhã Nhã đã ngủ trên giường lớn, còn ba người ngồi trên salon nhìn Diệp Kì đang rơi nước mắt

" em đã bảo đừng về mà" Lý Vân bên cạnh nghe mà kích động, khi nãy cô đã thấy có vấn đề mà

" chị sẽ ly hôn sao" Đỗ Phi từ lúc nghe điện thoại từ Diệu Vy là biết ngay xảy ra chuyện lớn, nhưng thế nào cậu cũng không ngờ rằng Lâm Hiểu lại làm ra việc đáng sợ như thế, may mà Nhã Nhã không bị thương nặng mà chỉ đỏ nơi cánh tay chứ không cậu cũng không biết sẽ làm gì với Lâm Hiểu

" nhìn anh ta như thế, mình thật sự không ngờ anh ta lại điên loạn như vậy" lúc cầu hôn Diệp Kì Lâm Hiểu thật sự rất có phong thái của một người đàn ông hoàn mỹ, anh ta thật giỏi che giấu

" mình thật sự nhớ ngày xưa" cô đã ngừng khóc nhưng hai mắt đỏ hoe vẫn làm cô trở nên yếu ớt, hai vai cô run nhẹ tấm thân mỏng manh kiên cường bỗng co lại một chỗ

" mình thật không ngờ cái giá trả cho việc muốn một gia đình lại tồi tệ như thế" do cô đã quá tham lam cứ nghĩ bị vấp ngã một lần thì sẽ có cơ hội hạnh phúc thêm ở lần khác, nhưng cô đã quên những khắc nghiệt của cuộc đời mà lại sa chân ngay bờ vực lần trước

" Diệp Kì, lúc chị còn làm ở cửa hàng mỹ phẩm, độc thân với Nhã Nhã thật sự lúc ấy...chị rất xinh đẹp" Lý Vân nắm chặt tay cô, người phụ nữ tuổi thanh xuân trải đầy sương gió này e rằng chỉ có lúc cô tự lập cô bỏ đi tình cảm không vướng bận ai thì lúc ấy cô mới thật sự tự do

" chị nhớ những ngày tháng yên bình là lúc chị còn làm ở chỗ cũ, lúc ấy không vướng bận tình cảm hai mẹ con chị nương tựa nhau mà sống, chị ở đâu bé ở đó đáng cay ngọt bùi cùng nhau chịu, hai mẹ con vẫn vui vẻ mà sống, nắm tay nhau trải qua khó khăn tìm được sự an yên, bây giờ chọn con đường tình cảm này mỗi ngày đều dằn vặt...chị thật sự nhớ những ngày xưa" sự tự do của hai mẹ con cô, sự yên bình qua ngày tháng giản dị không lo về kinh tế không màng về tình cảm sáng cứ đi làm tới về thì hai mẹ con sửa soạn ăn uống tán chuyện với hai chị em Diệu Vy cùng Đỗ Phi, thật sự lúc đó cô thấy bình yên.

Có chồng và gia đình, phải chăng cái giá để đánh đổi quá nhiều đi? Người con gái trải qua nhiều sương gió đang ngồi nhớ lại những ngày xưa, cô kể mà ai cũng khóc, cả Đỗ Phi cũng không kiềm được mà đỏ mặt

Nếu cô được phép chọn, cô muốn cho mình trở thành hoa bồ công anh, có thể tùy tiện rải cánh dài mà bay khắp phương trời

Trời càng về đêm mọi vật càng yên tĩnh, bọn người Đỗ Phi ngồi tâm sự với cô đến hơn hai giờ khuya mới đi ngủ, cô nằm trên giường làm thế nào cũng không thể chợp mắt. Cô xuống giường đánh pax và gửi tới máy in tự động

" Đơn Ly Hôn" ba chữ này hiện rõ ràng trước mắt cô, đến nước này cô không muốn suy nghĩ nữa. Cứ cái giai đoạn ấy, yên ổn không bao lâu rồi lại chiến tranh xong yên ổn rồi lại chiến tranh. Cô mệt rồi, cô muốn tự giải thoát cho cuộc sống khó khăn bây giờ

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Một Cái Kết Đẹp

Một tháng sau khi ly hôn, cô dọn đến căn nhà mới, theo luật hôn nhân thì khi li dị cô sẽ được nhượng lại phân nửa tài sản của Lâm Hiểu, cô đều từ chối mục ấy, lúc bắt đầu thế nào cô cũng muốn kết thúc như thế ấy. Lúc Lâm Hiểu nhận được đơn ly hôn của cô cũng không nói gì, anh chỉ nhìn một lúc rồi xuống bút kí tên mình ngay kể chữ kí cô

Đêm anh làm loạn xong anh đã đi uống rượu rất nhiều, anh nhớ lại Diệp Kì lúc ấy gượng mặt trắng bệch còn mất thì trầm tĩnh đến mức làm anh áp lực, thật ra người phụ nữ này anh không nghĩ sẽ làm cô đau lòng, nhưng có thể do cô không hợp với anh ngay từ đầu.

Anh nhắc máy gọi lại số điện thoại anh vẫn còn lưu trong di động hai chữ " Diệp Kì" chói mắt nhấp nháy

" alo" cô không ngờ anh còn gọi cho cô, cả hai im lặng đã một tháng trời, hôm nay liên lạc có phải anh muốn nói gì với cô không?

" anh có thể gặp em một lần nữa không" anh sẽ không làm phiền cô nữa, chỉ gặp một lần thôi rồi anh và cô đều không liên quan nhau

" được" giọng cô êm dịu, anh bất chợt nhưng nhớ đến thanh âm này

" bây giờ ở The Coffee, em cần anh đến đón chứ"

" không cần đâu, em sẽ tự đến"

Không khí ở The Coffee yên tĩnh với âm nhạc nhẹ nhàng, bản hoà tấu này hình như lần đầu tiên cô và anh ăn tối cũng đã từng nghe

"anh chờ em lâu không" Diệp Kì tháo mắt kính, một tháng không gặp cô cũng không thay đổi nhiều lắm, chỉ có điều tóc cô đã cắt ngắn hơn ngang vai nhìn cô trẻ trung và xinh đẹp đủ để biết trong một tháng này cô sống rất tốt

"anh vừa đến" Lâm Hiền ngày hôm nay cũng rất chỉnh chu, ấn tượng bên ngoài của anh đều để lại cho người ta một cảm giác thích thú. Trước kia cô cũng từng như thế

"anh hẹn em có gì sao?" Cô khuấy ly coffee sóng sánh, bluemountain vẫn đắng và ngon như vậy

"anh muốn nói một lời xin lỗi, Diệp Kì xin lỗi em" đây là anh rất thành tâm và nghiêm túc, cô là một cô gái tốt dù đã không còn gì nhưng lời xin lỗi nhất định phải nói

"đã lâu rồi, em không nhớ đâu" cô mỉm cười, nụ cười rất xinh đẹp

"thật ra...anh và em đều không ai có lỗi cả, lỗi ở chỗ chúng ta đều không đúng lúc mà đã quyết định" cô nhẹ nhàng nói ra những cảm nhận của mình, cô vẫn luôn như thế dịu dàng như một cành hoa

"em đã rất vui và anh cũng đã rất hạnh phúc, trong chuyện này chúng ta không nên đổ lỗi cho đối phương. Em không phải xin ra để dành cho anh và anh cũng chưa thật sự hợp để sống chung với em, chúng ta cả hai đều mạnh mẽ cả hai đều rất kiên định trước quyết định của mình. Nên không sao cả vấp ngã một lần ta lại đứng lên một lần nữa" nói đến đoạn cô mỉm cười nhìn anh, không có số vợ chồng thì thôi bọn họ làm tri kỉ

"anh rất tuyệt vời trong khoảng làm người khác vui mừng, anh đã đến và mang cho cuộc đời em hy vọng thật sự anh đã cho em rất nhiều, đến một khoảng khắc nào đó mỗi người chúng ta sẽ hiểu ra một điều rằng, bản thân đã dành thời gian cho việc yêu quá nhiều" cô xoay ly coffee trong tay, Lâm Hiền yên tĩnh nhìn cô nói

"đến khi ta chợt dừng lại rồi thì mới biết, ta đã bỏ qua biết bao thứ tươi đẹp khác. Em tin một nửa của mỗi người sẽ đến khi thời điểm thích hợp nhất, còn bây giờ anh và em...chúng ta yêu nhiều rồi, thì thôi chúng ta nghỉ ngơi đi, mình tạm nghỉ yêu" cô mỉm cười anh cũng mỉm cười. Sự đối đáp giữa những người trưởng thành chính là như thế, không xô bồ khóc lóc, không níu kéo làm loạn. Cả hai nhấp một ngụm coffee để bản thân trở nên thanh tịnh mà nói chuyện với đối phương

"Tiểu thư Diệp, sao anh không biết em có tài ăn nói đến thế" anh mỉm cười nhìn cô, hôm nay cô làm anh trở nên nhẹ nhõm rất nhiều. Anh thừa nhận, người phụ nữ trước mặt này, đặc biệt hơn ai hết

"này, lúc trước em làm nhân viên mỹ phẩm nhè" cô với anh đều bật cười, cả hai người họ đều lấy lại được thăng bằng sau đổ vỡ

"bây giờ em vẫn làm chỗ đó chứ"

"để làm gì? Không phải lại đến theo đuổi em chứ?" Cô trêu anh rồi cả hai cùng cười

"em bây giờ làm ở trang sức The Queen, em làm ở khâu thiết kế" đều nhờ Lý Vân giúp cả, cô đưa card visit cho anh sau đó cầm lấy túi xách

"nếu sau này cần nhân cầu hôn thì tới chỗ em, sẽ giảm một nửa" cô cười tươi rồi đứng lên

"à sau này có cưới cô nào nữa hãy nhớ một việc...không được uống quá say" cô trêu anh lần cuối anh cũng nhìn cô

"ok ok...xin ghi nhớ đời đời"

"tạm biệt anh"

"tạm biệt em"

anh và cô chào tạm biệt, hai người ôm nhau rồi đường ai nấy đi

"nè bà chị à, đi đâu không biết Nhã Nhã với tụi em đói meo rồi nè" Đỗ Phi bên kia điện thoại giọng đồng đặc, lúc sáng đi cô cũng không báo với bọn họ

"mau về nhanh nhanh đi đặt nhà hàng rồi tới trễ là khô ăn đấyyyy" Diệu Vy la lớn

"mau mau đi tỳ ời" Lý Vân và Nhã Nhã đều đồng thanh, mấy người bên đó thật sự đói muốn xỉu rồi

"ok ok chị đang về đang về đây, đón taxi cái nhè"

"Haizzzzz"

Cô gấp gấp chạy trên đường phố, hoa giấy trắng nở rộ khắp nơi, thủ đô buổi sáng trong trẻo đến nao lòng, từ xa xa trên cao nhìn xuống có thể thấy bóng dáng cô gái tay đang nghe điện thoại chân chạy nhanh vội đón taxi.

HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Ru Ta Một Đời Quên Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.